

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΝΟΡΙΑΚΟΥ ΚΛΗΡΟΥ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΕΠΙΣΗΜΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ "ΕΚΚΛΗΣΙΑ,"

ΕΤΟΣ Ζ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19 |

15 ΜΑΪΟΥ 1958

| ΛΡΙΘ. 10

Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΙΝ ΤΟΥ ΧΙΛΙΑΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΞΕΝΩΝ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΩΝ

Εἰς τὰς στήλας τῶν «Ἐκκλησιαστικῶν Χρονικῶν» καὶ τῶν «Παρατηρήσεων» τοῦ ταυταριθμοῦ φύλλου τῆς «Ἐκκλησίας» ἐξαίρεται ἡ ὠραία ἀντιχιλιαστικὴ ἐξόρμησις καὶ ἐκστρατεία πολλῶν ἐδλαβῶν ἐφημερίων τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Πράγματι, ἀποτελεῖ παρήγορον φαινόμενον, ὅτι εὐρέθησαν ἀρκετοὶ κληρικοὶ μας, ποὺ συνησθάνθησαν ὡς ὑποχρεωσίν των τὸ νὰ κινήθωσιν δραστηρίως πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς διαβρωτικῆς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν μας ὑπόυλον ἐνεργείας τῶν χιλιαστῶν καὶ τῶν ἄλλων ξένων προπαγανδῶν. Διὰ τῆς ἱερᾶς σταυροφορίας, τὴν ὁποίαν διοργάνωσαν, ἀπέδειξαν, ὅτι γνωρίζουν νὰ χρησιμοποιήσωσιν τὰ ἐνδεικνύμενα μέτρα πρὸς καταπολέμησιν τοῦ ἐλλοχεύοντος κινδύνου, τὸν ὁποῖον δημιουργοῦν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἔθνος μας αἱ ξένα προπαγανδαί. Θὰ ἦτο εὐχρῆς ἔργον, εἰάν τὸ παράδειγμα αὐτῶν ἠκολούθουν καὶ οἱ ἐφημέριοι τῶν ἐνοριῶν ὁλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος. Εἶναι καιρὸς πλέον δι' ὅλων τῶν μέσων νὰ οργανωθῇ ὁ ἀγὼν ἐναντίον πάσης πνευματικῆς προσπαθείας, ποὺ ἀποβλέπει εἰς τὴν ἀνατροπὴν ἢ τὴν νόθευσιν καὶ παραχάραξιν τοῦ γνησίου ὀρθοδόξου φρονήματός μας. Εἰς τὰς ἐπάλξεις δὲ τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ πρέπει νὰ εὐρίσκωνται κατ' ἐξοχὴν οἱ κληρικοὶ μας, οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ εἶναι οἱ κυριότεροι φρουροὶ τῶν θησαυρῶν τῆς πίστεώς μας.

Ποῖα δὲ εἶναι τὰ κυριότερα μέσα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ χρησιμοποιήσωσιν διὰ τὸν ἀγῶνα αὐτόν;

Ἐν πρώτοις πρέπει νὰ χρησιμοποιήσωσιν τὴν διαφώτισιν διὰ τοῦ κηρυγματοῦ, τοῦ κατηχητικοῦ σχολείου καὶ τῶν ἐντύπων. Ἐὰν δὲν δύνανται οἱ ἴδιοι νὰ κηρύξωσιν, ἄς καλοῦσιν ἄλλους εἰδικούς ὁμιλητάς. Ἐπὶ πλέον ἄς συνιστοῦν εἰδικὰ βιβλία, ἄς διοργανώσωσιν εἰδικὰς διαλέξεις καὶ ἐξορμήσεις.

Ἄς διανέμουν δωρεὰν εἰδικὰ φυλλάδια. Ἰδίως εἰς τὰ μέρη, ὅπου ἡ παρουσία τῶν αἰρετικῶν δημιουργεῖ ἀμεσωτέρους πνευματικούς κινδύνους διὰ τὸ ὀρθόδοξον ποιμνιον, πρέπει οἱ ἐφημέριοι νὰ ἐπι-στρατεύουν πάσας τὰς δυνατότητας πρὸς ἐπαρκῆ διαφώτισιν τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ καὶ τελεσφόρον ἀπόκρουσιν τῶν διαφόρων προ-βατοσχήμεων λύκων.

Ἡ διαφώτισις τοῦ ὀρθοδόξου ποιμνίου δὲν πρέπει νὰ στρέ-φεται μόνον εἰς τὴν ἀναίρεσιν τῶν κακοδόξων διδασκαλιῶν τῶν ξένων προπαγανδῶν, ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ ὑποδεικνύη καὶ νὰ ἐπι-σημαίνῃ τὰ διάφορα μέσα καὶ τὰς παγίδας, ποῦ χρησιμοποιοῦν οἱ αἰρετικοί, διὰ νὰ ἀγρεύσουν τοὺς ἀφελεῖς εἰς τὴν πλάνην των.

Δεῖγμα ποιμαντικῆς προνοίας καὶ συνέσεως εἶναι τὸ νὰ ἐρ ε ν ν ᾱ ὁ ἱ ε ρ ε ὺς πάσας τὰς περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας οἱ ἑτεροδόξοι καὶ αἰρετικοὶ παρέχουν εἰς ἐνορίτας του ὑλικά βοη-θήματα, χορηγοῦν ἐκπαιδευτικὰς ὑποτροφίας, ἀποστέλλουν παι-διὰ καὶ νέους εἰς Ἑδρώπην ἢ Ἀμερικὴν πρὸς νίοθεσίαν ἢ θερα-πείαν κ.ο.κ. Ὡσαύτως πρέπει νὰ παρακολουθῆ ἀγρύπτως τὴν δρασῶν τῶν φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων καὶ τῶν ἐκπαιδευτηρίων τῶν ἑτεροδόξων, τὰ ὑπ' αὐτῶν τιθέμενα εἰς κυκλοφορίαν ἔντοπα, τὰς περιπτώσεις μικτῶν γάμων, ποῦ παίζουσι συνήθως ρόλον πέμπτης φάλλαγος ἐντὸς τῆς Ὁρθοδόξου κοινωνίας κ.ο.κ.

Σπουδαίως δύνανται νὰ συντελέσῃ ὁ ἱερεὺς εἰς τὴν καταπο-λέμησιν τῶν ξένων προπαγανδῶν καὶ διὰ τῆς π ρ ο σ ω π ι κ ῆ ς ἐ π α φ ῆ ς μετὰ τῶν ἐνοριτῶν του καὶ πρὸ πάντων διὰ τῆς π ρ ο σ ω π ι κ ῆ ς τ ο υ ἀ κ τ ι ν ο β ο λ ί α ς. Οὐδέποτε πρέ-πει νὰ λησμονῆ, ὅτι ἐν ἀπὸ τὰ κυριώτερα μέσα, ποῦ χρησιμο-ποιοῦν οἱ αἰρετικοὶ πρὸς καταπολέμησιν τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἀκριβῶς ὁ διατυμπανισμὸς τοῦ κακοῦ παραδείγματος τῶν ἐκπροσ-ώπων τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπιστρατεύουσι ὅλας τὰς περιπτώσεις παρεκτροπῶν τῶν κληρικῶν, τὰς ἐξογκῶνουν καὶ τὰς ἐκτοξεύουσι καταλλήλως ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ δυστυχῶς οἱ πολλοὶ δὲν κάνουν διάκρισιν μεταξὺ μιᾶς ἰδεολογίας καὶ τῶν ἐκπροσώ-πων της. Ἀκούοντες διὰ τὸ κακὸν παράδειγμα πολλῶν κληρι-κῶν, στρέφονται ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐμπλέκονται εὐ-κόλως εἰς τὰ δίκτυα τῆς πλάνης τῶν διαφόρων προπαγανδῶν. Δι' αὐτὸ πάντες οἱ ὀρθόδοξοι πιστοὶ καὶ ἰδίως οἱ κληρικοὶ μας ἄς προσέχουν εἰς τὴν ζωὴν των. Ἄς ἔχουν ὑπ' ὄφην των, ὅτι οἱ ἔχθροὶ τῆς πίστεως καιροφυλακτοῦν καὶ παραμονεῖον, ἔτοι-μοι νὰ ἐκμεταλλεθῶν καὶ διασαλπίσουν πᾶσαν ἀδυναμίαν καὶ πᾶν τυχόν ὀλισθήμα οἰουδήποτε κληρικοῦ.

* *

Τὸ καθήκον λοιπὸν ἀπέναντι τῆς Ὁρθοδόξου πίστεώς μας

ΟΙ ΠΕΡΙ ΙΕΡΩΣΥΝΗΣ ΛΟΓΟΙ
ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΛΟΓΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ

VI.

Δὲν πρέπει οὔτε ν' ἀψηφᾷ, μὰ καὶ οὔτε νὰ πολυφροντίζη γιὰ τὴν ἐπίκριση τοῦ πλήθους.

474. Εἶναι φανερόν λοιπόν, γενναῖέ μου, πὼς κυρίως αὐτὸς πῶχει δύναμη λόγου, χρειάζεται καὶ νὰ μελετᾷ περισσότερο· παράλληλα ὅμως πρὸς τὴν προσπάθειά του αὐτήν, πρέπει νάχη καὶ τόσην ἀνεξικακία, ὅσην δὲν χρειάζεται νάχουν ὅλοι μαζί, αὐτοὶ ποὺ ἀνέφερα.

475. Γιατί, χωρὶς αἰτία καὶ χωρὶς κανένα λόγο, πολλοὶ τὸν ἐνοχλοῦν διαρκῶς· ἂν καὶ τίποτα δὲν ἔχουνε νὰ εἰποῦνε εἰς βάρος του, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὅτι δυσαρεστοῦνται, ἐπειδὴ τὸν ἐκτιμοῦν ὅλοι· καὶ πρέπει ν' ἀνέχεται γενναίόψυχα τὸν φαρμακερό τους φθόνο.

476. Γιατί, ἐπειδὴ δὲν τὸ μποροῦν νὰ κρύβουν τὸ καταραμένο αὐτὸ μῖσος ποὺ σωριάζουν ἄδικα μέσα τους, καὶ βρίζουν, καὶ λένε χίλιες δυὸ κατηγορίες, καὶ

ἐπιβάλλει τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀγωνιστικῆς δραστηριότητος τῶν κληρικῶν μας. Πάντοτε οὗτοι πρέπει νὰ ἐμπνέονται ἐκ τοῦ Πνεύματος τῆς Πεντηκοστῆς, ποὺ εἶναι Πνεῦμα σοφίας, ἁγιασμοῦ καὶ δυνάμεως. Πάντοτε πρέπει νὰ εὐρίσκονται εἰς ζῶσαν ἐπικοινωνίαν μὲ τὸν ἀγαθὸν Παράκλητον, διὰ νὰ καθαίρωνται ἐσωτερικῶς καὶ νὰ ἀποκτοῦν τὸν ἱεροποστολικὸν ἐνθουσιασμόν τῶν ἀποστόλων. Οὐδέποτε πρέπει νὰ λησμονοῦν, ὅτι τὸ "Ἅγιον Πνεῦμα ἦτο ἐκεῖνο, ποὺ συνέπηξε τὰ θεμέλια τῆς Ἐκκλησίας, ἀπέδειξε τοὺς ἅλιους πανσόφους καὶ ἐσαγήνευσεν ὀλόκληρον τὴν Οἰκουμένην. Ἄς ἀναβαπτίζονται λοιπὸν οἱ εὐλαβέστατοι κληρικοί μας συνεχῶς εἰς τὴν ζωογόνον κολυμβήθραν τῆς Πεντηκοστῆς.

ΕΥΑΓΓ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ

διαβάλλουν κρυφά, και κάνουν και στα φανερά κάθε κατεργαριά. Μια ψυχή δὲ πού θάρχηση νὰ στενοχωριέται και νὰ ἐρεθίζεται για τὸ καθένα ἀπ' αὐτά, δὲν μπορεῖ νὰ γλυτώση ἀπὸ τὸ νὰ μὴ τὴν ἀφανίση ἢ λύπη.

477. Γιατὶ δὲν τὸν πολεμοῦν μὲ τὶς δικές των μονάχα δυνάμεις, ἀλλὰ τὸ ἐπιχειροῦν αὐτὸ και διὰ μέσου ἄλλων. Και συχνὰ διαλέγοντας κάποιον ἀπ' αὐτοὺς πού δὲν μποροῦν νὰ βγάλουν λέξη ἀπὸ τὸ στόμα τους, τὸν ἐξυψώνουν μὲ παινέματα και δείχνουν πὼς τὸν θαυμάζουν, ἐνῶ δὲν ἀξίζει τίποτα. Και μερικοὶ μὲν τὸ κάνουν αὐτὸ ἀπὸ ἀμάθεια· ἄλλοι ὅμως κι' ἀπὸ ἀμάθεια μὰ κι' ἀπὸ φθόνο μαζί, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ καταστρέψουν τὴ φήμη ἐκείνου, κι' ὄχι για νὰ δείξουν πὼς εἶναι ἀξίος θαυμασμοῦ, ἐνῶ αὐτὸς δὲν τ'ἀξίζει.

478. Κι' ὁ γενναίψυχος ἐκεῖνος δὲν ἔχει μ' αὐτοὺς μονάχα πόλεμο, ἀλλὰ συχνὰ και μὲ τὴν ἀγνοια ὅλου τοῦ κόσμου. Ἐπειδὴ δὲν εἶναι δυνατὸν ὅλο τὸ ἀκροατήριον πού συγκεντρώνεται ν' ἀποτελῆται ἀπὸ μορφωμένους ἀνθρώπους, ἀλλὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος ἀπὸ τὸ ἐκκλησίασμα λαχαίνει νᾶναι ἀνθρωποὶ ἀμόρφωτοι· και οἱ ὑπόλοιποι συμβαίνει μὲν νᾶναι κι' αὐτοὶ κάπως περισσότερο καταρτισμένοι ἀπὸ ἐκείνους, εἶναι ὅμως σὲ πολὺ μειονεκτικώτερη θέση ἀπ' αὐτοὺς πού μποροῦν νὰ κρίνουν ἓνα λόγον παρὰ ὅσον εἶναι ἀπὸ ἐκείνους ὅλοι οἱ ἄλλοι· και μονάχα ἓνας ἢ τὸ πολὺ δύο, ὑπάρχουν πού ἔχουν τὴν ἰκανότητα αὐτὴν· εἶναι λοιπὸν ἀναπόφευκτο, νὰ εἰσπράττη λιγώτερα χειροκροτήματα, αὐτὸς ἀκριβῶς πού ὠμίλησε καλύτερα· και μάλιστα καμμιά φορὰ συμβαίνει νὰ τελειώση και νὰ φύγη, χωρὶς νὰ ἐπαινεθῆ καθόλου.

479. Και για τὶς ἀνωμαλίες αὐτὲς πρέπει νᾶχη παρασκευασθῆ πολὺ· κι' αὐτοὺς μὲν πού ἐκδηλώνονται ἔτσι ἀπὸ ἀμάθεια νὰ τοὺς συγχωρῆ· νὰ κλαίη δὲ γι' αὐτοὺς πού ἀπὸ φθόνο παθαίνουν ἓνα τέτοιο πρᾶγμα, γιατὶ εἶναι πραγματικὰ δυστυχημένοι και ἀξιολύπητοι·

καὶ νὰ μὴ νομίζῃ πῶς ἀπὸ ὁποιοδήποτε καὶ ἀπὸ τὰ δυὸ αὐτὰ μειώνεται ἡ ἀξία του.

480. Γιατί, κι' ἂν ἦτανε ἄριστος ζωγράφος κι' ἀνώτερος ἀπὸ ὅλους σχετικὰ μὲ τὴν τέχνην του, δὲν θάπρεπε νὰ χάσῃ τὸ θάρρος του, ἂν ἔβλεπε νὰ κατηγοριέται κάποιος τοῦ ζωγραφικὸς πίνακας ποὺ τὸν ἐφιλοτέχνησε μὲ μεγάλη προσοχή, ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ δὲν ἔχουν ἰδέα ἀπὸ τέχνη· κ' ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὴν κρίση τῶν ἀνίδεων αὐτῶν νὰ πιστέψῃ κι' αὐτὸς σὰν ἄτεχνο τὸ ἔργο του· ὅπως κι' ἀντίθετα δὲν θάπρεπε μιὰ εἰκόνα ποὺ εἶναι πραγματικὰ κακὴ, νὰ τὴν πιστέψῃ πῶς εἶναι θαυμαστὴ καὶ ἀξιαγάπητη, ἐπειδὴ ἐντυπωσιάζονται ἀπ' αὐτὴν ἄνθρωποι ἄτεχνοι.

VII.

Γνώμονάς του ἄς εἶναι
τὸ νὰ εὐαρεστῇ στὸ Θεό.

481. Γιατί ἓνας ποὺ εἶναι ἐξοχος δημιουργός, ὁ ἴδιος πρέπει νὰ εἶναι καὶ κριτὴς τῶν ἔργων του· κι' αὐτὰ ποὺ παράγει, μόνον τότε ἄς τὰ λογαριάσῃ καὶ καλὰ καὶ κακὰ, ὅταν ὁ νοῦς ποὺ τὰ ἐδημιούργησε ἀποφανθῇ ἀναλόγως· τὴ δὲ γνώμη τῶν ἀπέξω, τὴ σφαλερὴ καὶ τὴν ἄτεχνην, οὔτε στὸ νοῦ του ἄς μὴν τὴν βάλῃ ποτέ του.

482. Κι' αὐτὸς λοιπόν, ποὺ ἀναλαμβάνει τὸν ἀγῶνα τοῦ κηρύγματος ἄς μὴ προσέχῃ στὶς ἐπευφημίες τῶν ἄλλων, κι' ἄς μὴν συνταιριάσῃ τὴν ψυχὴν του μ' αὐτές, ἀλλὰ κάνοντας τὰ κηρύγματά του, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ εὐαρεστήσῃ στὸ Θεό (γιατὶ αὐτὸς πρέπει νὰ εἶναι ὁ μοναδικὸς κανόνας καὶ ὁ ἀποκλειστικὸς σκοπὸς τῆς ἄριστης προσπάθειάς του, κι' ὄχι τὰ χειροκροτήματα καὶ οἱ ἐπευφημίες), ἂν μὲν τὸν ἐπαινοῦν καὶ οἱ ἄνθρωποι, ἄς μὴν τὰποκροῦν τὰ ἐγκώμιά τους· ἂν ὅμως οἱ ἀκροατὲς του δὲν τοῦ τὰ παραχωροῦν, οὔτε ἄς τὰ ἐπιδιώκῃ, μὰ καὶ οὔτε νὰ στενοχωριέται.

483. Γιατί για τούς κόπους του ἔχει ἱκανοποιητικὴ παρηγοριά του—καὶ μάλιστα μεγαλύτερην ἀπ' ὅλες—ὅταν μπορῆ νὰ ἔχη τὴ συνείδηση, πὼς μονάχα γιὰ νὰ εὐαρεστήσῃ στὸ Θεὸ συνέταξε κ' ἐρρῦθμισε τὶς ὀμιλίαι του.

VIII.

Αὐτοὶ ποὺ δὲν καταφρονοῦν
τούς ἐπαίνους παθαίνουν πολλὰ.

484. Γιατί ἂν προλάβῃ νὰ τὸν κυριεύσῃ ἡ ἐπιθυμία τῶν παραλόγων ἐπαίνων, οὔτε ἀπὸ τούς μεγάλους του κόπους ὠφελεῖται τίποτα, οὔτε κι' ἀπὸ τὴ δύναμη τοῦ λόγου του. Γιατί μιὰ ψυχὴ ποὺ δὲν μπορεῖ ν' ἀνεχθῆ τὶς ἀνόητες ἐπικρίσεις τοῦ κόσμου, παραλύει καὶ παραβλέπει τὴν προσπάθεια τοῦ κηρύγματος. Γι' αὐτό, περισσότερο ἀπὸ καθετὶ ἄλλο, πρέπει νάχη ἐξασκηθῆ στὸ νᾶναι ἀνώτερη ἀπὸ τούς ἐπαίνους. Γιατί γιὰ νὰ διατηρήσῃ κανεὶς τὴ δύναμην αὐτὴ, δὲν εἶναι ἀρκετὸ τὸ νὰ ξέρῃ νὰ κηρύττῃ, ἂν δὲν ἔχη ἐπιπρόσθετα καὶ τὸ προτέρημα αὐτό.

485. Κι' ἂν ζητήσῃ κάποιος νὰ καλοεξετάσῃ κι' αὐτὸν ποὺ ὕστερεῖ στὴν ἀρετὴν αὐτὴ, θὰ βρῆ πὼς καὶ τοῦτος δὲν ἔχει λιγώτερη ἀνάγκη ἀπὸ τὸν ἄλλο ν' ἀψηφᾷ τούς ἐπαίνους.

486. Γιατί ἂν παρασύρεται ἀπὸ τὴ γνώμη τοῦ κόσμου, θ' ἀναγκασθῆ νὰ κάνῃ μεγάλα σφάλματα. Καὶ τοῦτο, γιὰτι ἀδυνατῶντας νὰ ἐξισωθῆ μ' αὐτούς ποὺ εὐδοκίμοῦν στὸ προτέρημα τοῦ λόγου, δὲν θὰ λείψῃ καὶ νὰ τούς φθονῆ, καὶ νὰ τούς κατηγορῆ ἄδικα, καὶ νὰ κάνῃ κι' ἄλλες πολλὰς τέτοιαις ἀπρέπειαι· ἀλλὰ θ' ἀποτολήσῃ τὰ πάντα, ἔστω κι' ἂν χρειασθῆ καὶ τὴν ψυχὴν του ἀκόμη νὰ χάσῃ· μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ κατεβάσῃ τὴ φήμην ἐκείνου στὸ ταπεινὸ ἐπίπεδο τῆς ἰδικῆς του κακομοιριάς.

487. Ἐπιπρόσθετα ὅμως καὶ θ' ἀποτραβηχθῆ κι' ἀπὸ

τούς ἰδρωτάς πού εἶναι συνακόλουθοι μὲ κάθε προσπάθεια, σάν ν' ἀπλώνεται ἐπάνω στὴν ψυχὴ του μιὰ νάρκωση. Γιατὶ τὸ νὰ κοπιᾶζῃ κανεὶς πολὺ καὶ ν' ἀπολαμβάνῃ λειψὰ ἐγκώμια, εἶναι ἱκανὸ νὰ φέρῃ τὴν ἀπογοητευση καὶ νὰ κἀνῃ νὰ τὸ ρίξῃ στὸν ὕπνο, ἐκεῖνος πού δὲν ἔχει τὴ δύναμη νὰ καταφρονᾷ τὰ ἐγκώμια. Ἔτσι κι' ὁ γεωργός, ὅταν καματεὺῃ φτενοχώραφα κι' ἀναγκάζεται νὰ καλλιεργῇ ἐδάφη πού εἶναι ὄλο πέτρα, γρήγορα ἀποτραβιέται ἀπὸ τὸ νὰ κοπιᾶζῃ· ἐκτὸς ἂν ἢ προθυμία του γιὰ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ εἶναι πάρα πολὺ μεγάλῃ, ἢ ἂν κρέμεται ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του ἡ τρομάρα τῆς πείνας.

488. Γιατί, ἂν αὐτοὶ πού μποροῦν νὰ κηρύττουν μὲ μεγάλῃν εὐχέρεια, ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τόση μεγάλῃ ἐξάσκηση γιὰ νὰ τὴν διατηρήσουν· αὐτὸς πού δὲν ἀποθησαύρισε τίποτε, ἀλλ' ἀναγκάζεται νὰ μελετᾷ σὲ ὦρες κρίσιμες, σκεφθῆτε τί δυσχέρειες καὶ τί σάλαγο καὶ πόση ἀναταραχὴ θὰ δοκιμάσῃ γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ κερδίσῃ, μὲ μεγάλο του κόπο, πράγματα ἀσήμαντα.

489. Ἄν δὲ κάποιος ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του πού τοῦλαχε νὰ βρισκεται σὲ κατώτερη θέση, κατορθώνῃ νὰ διακριθῇ σ' αὐτὴ περισσότερον ἀπ' ἐκεῖνον, τότε τοῦ χρειάζεται νᾶχῃ μιὰ θεία ψυχὴ γιὰ νὰ μὴ κυριευθῇ ἀπὸ τὸ φθόνο καὶ γιὰ νὰ μὴν χάσῃ τὸ θάρρος του ἀπὸ τὴ στενοχώρια του. Γιατὶ τὸ νὰ παραγκωνίζεται κανένας ἀπὸ τοὺς κατώτερούς του, ἐνῶ αὐτὸς κατέχει μεγαλύτερο ἀξίωμα, καὶ νὰ τὸ ὑποφέρῃ αὐτὸ μὲ γενναιοφροσύνη, εἶναι βέβαια ἀπόδειξις μιᾶς ψυχῆς ὄχι τυχαίας, οὔτε σάν τὴ δικὴ μας, ἀλλὰ μιᾶς πού εἶναι ἀπὸ διαμάντι.

490. Κι' ἂν μὲν αὐτὸς πού τὸν παραγκωνίζῃ εἶναι ἄνθρωπος φρόνιμος καὶ μὲ πολλὴ μετριοφροσύνη, τὸ κακὸ γίνεται κάπως ὑποφερτό. Ἄν ὅμως συμβῇ νᾶναι κάποιος θρασὺς κι' ἀλαζονικὸς καὶ μωροφιλόδοξος, τότε πρέπει νὰ εὐχεται στὸ Θεὸ διαρκῶς νὰ τὸν πάρῃ κοντὰ του. Τόσο θὰ τοῦ κάμῃ φαρμακερὴ τὴν ζωὴ, μὲ ἐπεμ-

βάσεις φανερές, με αναμπαίγματα κρυφά και καταπατώντας πολλά από τὰ δικαιώματά του, ἐπειδὴ θέλει νὰ εἶναι αὐτὸς τὰ πάντα.

491. Ἡ μήπως δὲν ξέρει, πόσος ἔρωτας γιὰ λόγους ἔχει, τώρα τελευταῖα κυριεύσει τὶς ψυχὲς τῶν χριστιανῶν; καὶ ὅτι αὐτοὶ ποὺ ἐπιδίδονται σ' αὐτοὺς ἀπολαμβάνουν ξεχωριστὲς ἀπὸ ὅλους τιμές, κι' ὄχι μονάχα ἀπὸ τοὺς ἐθνικοὺς, ἀλλὰ κι' ἀπὸ τοὺς πιστοὺς;

492. Πῶς λοιπὸν ἤμπορεῖ νὰ ὑποφέρει κανεὶς μιὰ τέτοια ντροπή, σὰν μιᾷ δηλαδὴ αὐτὸς νὰ σωπαίνουν ὅλοι, καὶ νὰ πιστεύουν πῶς τοὺς γίνεται ἐνοχλητικὸς καὶ νὰ περιμένουν τὸ τέλος τοῦ λόγου του σὰν μιὰν ἀνακούφιση ἀπὸ τὴν ταλαιπωρία τους· ὅταν ὅμως μιᾷ ὁ ἄλλος, ἔστω κι' ἂν ἀπεραντολογῇ, νὰ τὸν ἀκούουν μὲ προθυμία, καὶ νὰ στενοχωροῦνται ὅταν πρόκειται νὰ τελειώσῃ, καὶ νὰ θυμώνουν ὅταν δὲν θέλῃ νὰ μιλήσῃ;

493. Αὐτά, ἂν τυχὸν σοῦ φαίνονται τώρα μικρὰ κι' ἀξιοκαταφρόνητα, αὐτὸ συμβαίνει γιὰτὶ δὲν ἔχεις πείρα. Κι' ὅμως εἶναι ἱκανὰ καὶ τὸ ζῆλο νὰ μαράνουν καὶ τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς νὰ παραλύσουν, ἂν δὲν ἀπαλλαγῇ κανεὶς ἀπὸ τὰνθρώπινα πάθη κι' ἂν δὲν προσηλώσῃ τὸ στοχασμὸ του στὸ πῶς θὰ τὸ κατορθώσῃ νὰ μοιάσῃ μὲ τὶς ἀσώματες δυνάμεις, ποὺ αὐτὲς μῆτε κατακυριεύονται ἀπὸ φθόνον, μῆτε ἀπὸ δοξομανία, μῆτε κι' ἀπὸ τίποτε ἄλλο τέτοιο.

494. Ἄν μὲν λοιπὸν ὑπάρχῃ τέτοιος ἄνθρωπος, ποὺ νάχῃ τὴ δύναμη νὰ κατανικᾷ τὸ δυσκολοκυνήγητο καὶ ἀκαταμάχητο καὶ ἀνήμερο αὐτὸ θηρίον, τὴ δόξα δηλαδὴ τοῦ κόσμου, καὶ νὰ κόβῃ σύρριζα τὰ πολλὰ τῆς κεφάλια, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τὴν ἀρχὴ νὰ μὴν ἐπιτρέπῃ νὰ ξεφυτρώνουν, εὐκόλα θὰ μπορῇ τότε καὶ πολλὰς τέτοιες προσβολὰς ν' ἀποδιώχῃ καὶ κάποιον ἀπόσκηπο λιμάνι νὰ χαίρεται. Ἄν ὅμως δὲν εἶναι ἀπαλλαγμένος ἀπ' αὐτή, τότε γεμίξει τὴν ψυχὴ του μ' ἓνα πόλεμον πολύμορφον καὶ μὲ

ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

**Η ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΗΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ
ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΝ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΝΑΟΝ ΤΗΣ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ**

Η ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΤΩΝ ΨΑΡΙΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΛΟΓΡΗΑΣ

ΟΙ ΤΑΦΟΙ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΩΝ
ΚΑΙ ΤΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΑ ΙΔΡΥΜΑΤΑ =

Ἡ πηγή τοῦ Ἰακώβ, αὐτὴ ποῦ ἔδωκε ὁ πατέρας τῶν ἑβραίων εἰς τοὺς ἀπογόνους του ἐκεῖ πλησίον τῆς πόλεως τῆς Σαμαρείας, τὸ Σιχάρ, γιὰ νὰ ἀντλοῦν ὕδωρ, μᾶς φέρνει κοντὰ τῆς τὴν ἡμέρα αὐτῆ τῆς Κυριακῆς, ποῦ εἶναι ἡ τετάρτη Κυριακὴ μετὰ τὴν λαμπροφόρο ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Καὶ παριστάμεθα νοερώς στὸ ὑπέροχον θαῦμα κατὰ τὸ ὅποῖον συνομιλεῖ ὁ Χριστὸς ποῦ διήρχετο ἀπὸ τὸν χῶρον αὐτῆς τῆς πηγῆς, μὲ μιὰ ἀμαρτωλὴ γυναῖκα τῆς Σαμαρείας, εἰς τὴν ὁποῖαν λέγει ὅτι ὁ πίνων ἀπὸ τὴν πηγὴ τοῦ Ἰακώβ θὰ διψᾷ καὶ πάλιν, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ποῦ θὰ δώσῃ αὐτὸς θὰ γίνῃ εἰς τὸν πίνοντα «πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον». Αὐτὴ ἡ ἡμέρα τῆς Κυριακῆς τῆς Σαμαρείτιδος, κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ Θεὸς ἀποκαλύπτει ὅλην τὴν μεγαλοδυναμίαν του στὴν ἀμαρτωλὴ γυναῖκα μὲ τὸ «βεβορβορωμένον» παρελθόν, μᾶς φέρνει καὶ σὲ μιὰ ἄλλη θαυματουργὸ πηγὴ στὸ ἱστορικὸ Βυζάντιο, ποῦ στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων παραμένει ὀρθόδοξο χριστιανικὸ προσκύνημα καὶ ποῦ ἡ ἐκκλησία τὴν ἐορτάζει μὲ τὸν πλέον πανηγυρικὸ τρόπο. Ἡ Ζωοδόχος Πηγὴ. Ἐξω τῆς πρὸς Σηλυβρίαν πύλης ὑψώνοντο τὰ παλάτια τῶν Πηγῶν, ὅπου μετέβαιναν μετὰ τῆς ἀκολουθίας των οἱ βυζαντινοὶ αὐτοκράτορες καὶ περνοῦσαν τοὺς πρώτους μῆνας τοῦ καλοκαιριοῦ. Μία φύσις γύρω γεμάτη φῶς καὶ ἄρωμα, ἓνα ἄρωμα θεῖο μὲ ζωογόνο πνοή. Ἰδιώτης ἀκόμη Λέων ὁ Μέγας ἔστειλε κατὰ

ἀναταραχὴ ἀδιάκοπη καὶ μ' ὄλων τῶν ἄλλων παθῶν τὴν ἐπιδρομή.

495. Καὶ γιὰ ν' ἀραδιάσω καὶ τίς ὑπόλοιπες δυσχέρειες; ποῦ οὔτε νὰ τίς ὀνοματίσῃ κανεὶς μπορεῖ μὰ οὔτε καὶ νὰ τίς μάθῃ, ἂν δὲν τίς δοκιμάσῃ στὴν πραγματικότητά.

Μετάφρ. ΘΕΟΔΟΣΗ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ

θεία ἐπιταγή κάποιου τυφλοῦ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πηγὰς αὐτὲς μὲ τὴν σύστασι νὰ ἀλείψῃ τὰ μάτια του μὲ πηλὸν τῆς πηγῆς. Ὁ τυφλὸς μὲ πίστι προσῆλθε καὶ συνεμορφώθη πρὸς τὴν ὑπόδειξι τοῦ Λέοντος. Καὶ ἀνέβλεψεν ἀμέσως εὐθὺς ὡς ἐνίψε τὰ μάτια του μὲ τὸ νερὸ ποῦ ἦντλησε ἀπὸ τὴν πηγὴν. Ὅταν βραδύτερον ὁ Λέων ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον τοῦ Βυζαντίου, οἰκοδόμησε μεγαλοπρεπῆ ναὸν πρὸς τιμὴν τῆς Θεοτόκου, τὸν ὁποῖον κατόπιν ἀνοικοδόμησε ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουστινιανὸς χρησιμοποιοῦντας τὸ ὑλικὸ ποῦ εἶχε περισσεύσει ἀπὸ τὴν περίλαμπρη οἰκοδομὴ τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας. Ἡ χειρονομία αὐτῆ τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἀπετέλεσε ἐκδήλωσιν εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν Θεοτόκον τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, γιατί ἀπὸ τὸ ἁγιασμένον αὐτῆς νερὸ ἐθαραπεύθη καὶ αὐτὸς ἀπὸ λιθίας ἐκ τῆς ὁποίας ὑπέφερε ἀπὸ χρόνων πολλῶν. Ἐγνώρισε περιπέτειες, καταστροφές, πυρπολήσεις καὶ διαρπαγὰς ἢ ἐκκλησία αὐτῆ τῆς Θεοτόκου. Καὶ ἀνοικοδομήθη γιὰ τελευταία φορὰ τὸ 1830 ὑπὸ τὴν μορφή ποῦ διατήρησε μέχρι πρὸ τριῶν ἐτῶν, ὅποτε τὴν νύκτα τοῦ Σεπτεμβρίου, τὴν ἀλησμόνητη, τὰ στίφη τοῦ μαυνομένου τουρκικοῦ ὄχλου τῆς Πόλης διαρπάζοντας καὶ πυρπολῶντας τὶς ὀρθόδοξες ἐλληνικὰς ἐκκλησίας δὲν ἐσεβάσθησαν καὶ τὴν Παναγίαν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, τὴν γνωστὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα Παναγίαν τοῦ Μπαλουκλίου. Αὐτὸ τὸ ὄνομα ἐδόθη ἀπὸ τὸν θύλον, ὅτι εἰς τὴν πηγὴν τοῦ ἁγιάσματος τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τῆς Θεοτόκου ὑπάρχουν τὰ ἑπτὰ ψάρια — μπαλοὺκ εἰς τὴν τουρκικὴν — ποῦ τὰ ἔψηνε ἐκεῖ πλησίον τῆς θαυματουργοῦ πηγῆς μιὰ εὐλαβικὴ καλογορὰ τὴν ἡμέρα τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ καλογορὰ ποῦ ἔκουσε ὅτι οἱ τουρκοὶ ἐπῆραν τὴν Πόλιν δὲν θέλησε νὰ τὸ πιστέψῃ καὶ εἶπε, ὅτι τότε μόνον θὰ τὸ πιστέψῃ, ἂν ἔζωντάνευον τὰ ψάρια ποῦ ἔψηνε. Ἀμέσως τότε τὰ ψάρια ἐπήδησαν εἰς τὴν Ζωοδόχο Πηγὴ καὶ ὁ θρύλος τότε ἔγινε χριστιανικὴ ὀρθόδοξη συνείδησι ἀκλόνητη στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων.

*
* *

Σ' αὐτὸν τὸν περίλαμπρο μέχρι τῆς προσφάτου καταστροφῆς του ναοῦ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τελεῖται ἀπὸ παράδοσι χρόνων πολλῶν καὶ σήμερα ἀκόμη πανηγυρικὴ Πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ λειτουργία τὴν Κυριακὴν αὐτὴν τῆς Σαμαρείτιδος. Ἀσχέτως ἂν ὁ ναὸς ἐορτάζῃ τὴν πρώτην Παρασκευὴν τῆς Διακαινησίμου ἢ ἐκκλησία ὤρισεν τὴν ἡμέραν τῆς Κυριακῆς αὐτῆς πρὸς πανηγυρικὸν ἐορτασμὸν τῆς Παναγίας τῆς Μπαλουκλιώτισσας. Μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες πατριαρχικὰς συνοδικὰς ἱεραρχικὰς λειτουργίας αὐτῆ τῆς Κυριακῆς τῆς Σαμαρείτιδος στὸν ναὸν μὲ τὴν Ζωοδόχο Πηγὴ. Ἐξω ἀπὸ τὰ κάστρα τοῦ Ἐπταπυργίου ὁ χῶ-

ρος τοῦ ναοῦ καὶ τὰ γύρω κτίσματά του συγκεντρώνει χιλιάδες κόσμου. Ευπόλυτοι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς προσκυνητὲς αὐτοὺς ἐκπληρώνοντας τάμα εἰς τὴν θαυματουργὸν Παναγίαν καὶ τὸ ἁγίασμά της. Καὶ μετὰ τὴν θεία λειτουργία, ποὺ διαρκεῖ μέχρι τῆς μεσημβρίας σχεδόν, Πατριάρχης καὶ συνοδικοὶ ὀδεύουν πρὸς τοὺς τάφους τοῦ αὐλογύρου τοῦ χώρου τοῦ ναοῦ, ὅπου εἶναι θαμένοι οἱ περισσότεροὶ τῶν Οἰκουμενικῶν Πατριαρχῶν. Δίδεται ἐπιβλητικὸν τρισάγιο εἰς τοὺς τάφους αὐτοὺς κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ὁποῦ σπαματᾶ κάθε κίνησις τοῦ συγκεντρωμένου κόσμου καὶ τηρεῖται ἐνὸς λεπτοῦ σιγῇ ὑπὲρ τῆς μνήμης τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων πατριαρχῶν τοῦ ἑλληνικοῦ γένους. Ἦχου ἄνευ πένθημα οἱ καμπάνες τῆς ἐκκλησίας. Καὶ μετὰ τὴν ἐπιμνημόσυνον αὐτὴν πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν γύρω κτισμάτων, ποὺ ἀποτελοῦν τιμὴν τῆς ὁμογενείας τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων. Εἶναι τὰ Ἐθνικὰ Φιλανθρωπικὰ Καταστήματα. Σπανίως μέριμνα καὶ περίθαλψη πτωχῶν, ἀσθενῶν καὶ γερόντων ἔχει γνωρίσει τόση συγκινητικὴ ἐκδήλωσις, ὅση στὰ ἱδρύματα αὐτὰ τὰ εὐαγγῆ ποὺ χρονολογοῦνται ἀπὸ αἰῶνες περίπου. Νοσοκομεῖο, γηροκομεῖο, πτωχοκομεῖο, ὀρφανοτροφεῖο, ψυχιατρεῖο ὅλα ὀργανωμένα κατὰ τὸν πλέον συστηματικὸν τρόπο παρέχουν αὐτὰ τὸ καλῦτερον δεῖγμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλτρουισμοῦ καὶ τῆς ἀλληγεγγύης. Ὁμογενεῖς συνεισέφεραν τεράστια ποσὰ διὰ τὰ ἔθνικὰ αὐτὰ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα καὶ ἡ συντήρησις αὐτῶν καὶ ὑπὸ τις σημερινὲς ἀκόμη περιστάσεις συνεχίζεται κατὰ τὸν πλέον ὑποδειγματικὸν τρόπον. Ἀκόμη καὶ ἀλλόδοξοι εὐρίσκουν ἀνοιχτὰς τίς πύλας τῶν ἱδρυμάτων αὐτῶν πρὸς περίθαλψίν των. Ἡ ἐπίσκεψις τῆς ἐκκλησίας μετὰ τὸν Πατριάρχην ἐπὶ κεφαλῆς στὰ ἱδρύματα αὐτὰ τῆς Παναγίας τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς κατὰ τὴν Κυριακὴν αὐτὴν τῆς Σαμαρειτιδος φέρει πρὸς τοὺς πάσχοντας νοσηλευομένους μίαν θετικὴν εὐλογίαν. Καὶ κάτω ἀπὸ τὴν εὐλογίαν αὐτὴν ὁ κόσμος τῶν καταδικασμένων νὰ εὐρίσκωνται μακρὰ ἀπὸ κάθε κοινωνικὴ ἐκδήλωσις αἰσθάνονται τὴν γλυκύτερην παρηγορίαν καὶ ἀνακούφισιν. Τὸ θαυματουργὸν ἁγίασμα τῆς πλησίον Ζωοδόχου Πηγῆς γίνεται διὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς «πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζῶν αἰῶνον».

ΒΑΣ. ΗΛΙΑΔΗΣ

«Εὐλογεῖτε, πηγαί, θάλασσα καὶ ποταμοί, κήτη καὶ πάντα τὰ κινούμενα ἐν τοῖς ὕδασι, τὸν Κέριον».

(Ἀπὸ τὸν ὕμνον
τῶν ἁγίων Τριῶν Παίδων)

ΑΞΙΟΣ ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΤΟΥ ΚΛΗΣΙ

Δύσκολος και τραχύς είναι ὁ δρόμος τῆς πίστεως, τῆς ἀρετῆς, ὅλων τῶν εὐγενῶν ἰδεωδῶν. Γιατί, και ἀνηφορικός είναι, και γεμάτος ἀπὸ ἀναρίθμητους κινδύνους, πού ἀποβλέπουν σ' ἓνα και μόνο σκοπὸ : Νὰ κάμψουν τὸ ἠθικὸ καθ' ἑνὸς γενναίου, πού τὸν βαδίζει. Νὰ τοῦ συντρίψουν τὴ θέλησι και τὴν ἀγωνιστικὴ διάθεσι, γιὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν προσπάθειά του. Κ' ἔτσι νὰ στραφῇ πρὸς τὸν εὐκόλο δρόμο τῆς ἀνόσιας και κενῆς ζωῆς, πού δὲν προσφέρει τίποτε ἄλλο ἀπὸ ταπεινότητες και καταστροφές.

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ἀπαραίτητοι οἱ στυλοβάτες. Ἐκεῖνοι, πού ἔχουν ἔργο, νὰ δείχνουν πάντα τὸ σωστὸ δρόμο· και νὰ στηρίζουν ἐκείνους, πού τὸν ἀκολουθοῦν.

Δὲν χωρεῖ δὲ καμμιά ἀμφιβολία, ὅτι σ' αὐτὴ τῇ μεγαλειώδη ἀποστολῇ, στὸν κόσμο τοῦτο, ἔχουν ταχθῆ ἀπ' τὸ Θεὸ οἱ κληρικοί. Αὐτοὶ βαστοῦν στὰ χέρια τους τὰ κλειδιά τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Και ἀγωνίζονται, γιὰ νὰ ἐξουδετερώσουν ὅλα τὰ ἐμπόδια. Νὰ βάλουν στὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Νὰ βοηθήσουν τοὺς ἀδυνάτους. Νὰ ἐνισχύσουν τοὺς ἀφιταλαντευομένους. Σ' ὅλους ζητοῦν νὰ προσφέρουν τὴ σωτηρία, ἀνοίγοντας σ' αὐτοὺς τὶς πύλες ἀληθινῆς χαρᾶς και τῆς αἰωνιότητος.

Γιὰ τοὺς Ἕλληνες ἕως κληρικούς κοντὰ σ' αὐτὸ τὸ τρισάγιο ἔργο ὑπάρχει και τὸ ἔργο τῆς ἐθνικῆς ἀποστολῆς. Γι' αὐτοὺς σύνθημα τῆς δράσεώς των εἶναι: «Θρησκεία και Πατρίς». Και γι' αὐτὰ τὰ δυὸ ἰδανικὰ μοχθοῦν ὀλόψυχα, ἀγωνίζονται και στὴν ἀνάγκη θυσιάζονται κι' ὅλας. Τοῦτο μᾶς δείχνουν ἀπειρα παραδείγματα τῆς Ἐθνικῆς μας Ἱστορίας. Ἀνάμεσα δὲ σ' αὐτὰ ἐξέχουσα θέσι κατέχει τὸ υπέρλαμπρο παράδειγμα τοῦ ἱερέως Χρήστου Θεοχάρη, ὁ ὁποῖος ἀποδείχθηκε καθ' ὅλα ἄξιος σ' αὐτὴ τῇ μεγάλῃ-διπλῇ κλήσι του. Ἀξίζει τὸν κόπο, ἐπ' εὐκαιρία, πού συμπληρῶνεται αὐτὸ τὸ μῆνα δέκα πέντε χρόνια ἀπ' τὸν τραγικὸ του θάνατο, νὰ τοῦ ἀφιερῶσωμε λίγες γραμμές, σὰν μνημόσυνο, και νὰ θαυμάσωμε τὸν ἄξιο ἐργάτη τῆς Ἐκκλησίας και τῆς Πατρίδος.

* * *

Γεννήθηκε στὴ Νησίστα τῆς Π. Ἑλλάδος, τὸ 1895, ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς. Ἐπτά ἐτῶν ὁ θεῖός του ἱερομόναχος Βικέντιος

Βασιλείου τὸν πῆρε στὴν προστασία του. Ἔτσι ἀπ' τὴν πρώτη του ἡλικία ἄρχισε νὰ θερμαίνεται ὁ ζῆλος του πρὸς τὴν ἱερωσύνη. Καὶ γι' αὐτὸ ἐσπούδασε στὴν ἑπτατάξια Ἱερατική Σχολὴ τῆς Ἀρτης, ὅπου διακρίθηκε γιὰ τὴν ἐπιμέλειά του καὶ τὸ ἦθος του. Τὸ 1912 ἀπεφοίτησε μὲ ἄριστα, ὅποτε διωρίσθηκε ἀμέσως, σὲ ἡλικία 17 ἐτῶν, διδάσκαλος στὰ χωριὰ Πιστιανὰ καὶ Σκούπα τῆς Ν. Ἑλλάδος, μετὰ δὲ τὴν ἀποστράτευσί του — γιὰτι κατὰ τὸ ἔτος 1916 ἐστρατεύθηκε κι' ἔλαβε μέρος στοὺς πολέμους τοῦ

Ὁ πατήρ Χρῆστος Θεοχάρης.

1918-22, ὅπου κι' ἐπαρασημοφορήθηκε δι' ἀνδραγαθίαν — ὑπὴρρέτησε ὡς διδάσκαλος καὶ στὸ χωρίον Σουμέσι. Καθ' ὄλον δὲ τὸ διάστημα τῆς ὑπηρεσίας του αὐτῆς ἔδειξε ζῆλο ἐπαινετὸ στὸ διδασκαλικὸ στίβο.

Ἄλλ' ἡ κληῖσίς του πρὸς τὴν ἱερωσύνη δὲν ἐλύγισε μπροστὰ σ' ὄλους τοὺς ἄλλους ἐνθουσιασμούς. Ποθοῦσε νὰ ἐργασθῆ ἀπ' τὸ ἱερὸ Θουσιαστήριο. Κ' ἔτσι στίς 12 Δεκεμβρίου 1925 ἐχειροτονήθηκε ἱερεὺς· κ' ἐγκαθιδρύθηκε ἀμέσως, ὡς ἐφημέριος, στὸν ἱερὸ ναὸ τῆς ἀγίας Παρασκευῆς Ράμιας, ἐνορία πού ἀποτελεῖται ἀπὸ 1000 περίπου κατοίκους.

Ὁ ἱερεὺς Χρῆστος Θεοχάρης ὑπῆρξεν ἕκτοτε πρότυπον καλοῦ καὶ σεπτοῦ ποιμένος. Γνώστης τῆς Ἀγίας Γραφῆς, πρῶτος αὐτὸς ἐφήρμοσε στὴν ἰδιωτικὴ του ζωὴ τὰ ὅσα ἀναφέρονται σ' αὐτὴ σχετικὰ μὲ τὸν κληρικὸ οἰκογενειάρχην. Ὁ Ἀπ. Παῦλος παραγγέλλει πῶς πρέπει νὰ δείχνῃ ιδιαίτερη φροντίδα γιὰ τὸ σπῆτι του. Εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ διευθύνῃ καλὰ τὴν οἰκογένειά του καὶ νάχῃ παιδιὰ, ποὺ νὰ ὑποτάσσωνται μὲ κάθε σεμνοπρέπεια. Γιατί, λέγει, ἂν δὲν γνωρίζῃ ὁ κληρικὸς νὰ κυβερνήσῃ τὸ ἴδιο τὸ σπῆτι του, πῶς θὰ φροντίσῃ νὰ ἐπιμεληθῇ καλῶς γιὰ τὴν ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ; (Α' Τιμοθ. γ', 4). Καὶ ὁ ἱερεὺς Θεοχάρης σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο πῆρε ἄριστα, γιατί ἀνέδειξε χρηστὴ οἰκογένεια, στὴν ὁποία διακρίνει κανεὶς σήμερα τοὺς λαμπροὺς τῆς καρπούς, ἓνα ἱερέα καὶ δύο θεολόγους, ποὺ ἐμπνέονται ἀπὸ τὰ ἴδια φρονήματα καὶ τὴν ἴδια ἀγάπη στὸ Χριστό, στὴν Ἐκκλησία, στὴν Πατρίδα.

Ἄλλὰ καὶ ἡ ἱερατικὴ του ζωὴ ἦταν καθ' ὅλα φωτεινὴ. Ἀγωνιζόταν ἀκατάπαυστα γιὰ νὰ καλλιεργήσῃ καὶ ν' ἀνυψώσῃ τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα τῶν χριστιανῶν του. Μὲ τὴ βαθεῖα του πίστι, τὴν ἀνυπόκριτὴ ἀγάπην του, τὴν ἀρετὴν καὶ ὅλο τὸν ἔκτακτο ψυχικὸ του πλοῦτο ξεκινοῦσε γιὰ τίς πνευματικὰς μάχας πρὸς σωτηρία ψυχῶν. Τὸ ζωντανὸ του κήρυγμα ἔκανε θραῦσι παντοῦ. Καὶ μὲ τὴ χαρακτηριστικὴ φιλοστοργία του, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ τρέχῃ παντοῦ γιὰ νὰ ἐνισχύσῃ, νὰ βοηθήσῃ καὶ νὰ παρηγορήσῃ ἐκεῖ, ποὺ ὁ πόνος καὶ τὰ δάκρυα εἶχαν στεγνώσει τίς καρδιές, ἀπέσπασε τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐκτίμησιν ὄλων. Ἰδιαίτερη ὅμως θέσι πῆρε στὴν καρδιά τους μὲ τὴν φροντίδα, ποὺ κατέβαλε γιὰ ἔργα κοινῆς ὠφελείας. Πάμπολλα δείγματα ἔχομε τῆς δραστηριότητος αὐτῆς τοῦ ἐμψυχωμένου κληρικοῦ μας. Στὸ χωριὸ τῆς γεννήσεώς του ἀνήγειρε Δημοτικὸ Σχολεῖο μὲ χρήματα, ποὺ ἔλαβε ἀπὸ τὴν πώλησιν μέρους τῆς κτηματικῆς του περιουσίας.

Παράλληλα ὅμως πρὸς αὐτὴ τὴ θαυμαστὴ δρᾶσί του ὁ ἱερεὺς Χρ. Θεοχάρης, ἄξιος συνεχιστὴς τῆς ἐλληνοχριστιανικῆς μας παραδόσεως, εἰδείξε ἀγάπην ἰδανικὴν καὶ πρὸς τὴν Πατρίδα.

Δὲν ἔπαυσε ποτὲ νὰ διδάσκῃ παντοῦ «Χριστὸν καὶ Ἐλδίδα». Στὶς κρίσιμες μάλιστα στιγμὰς τοῦ Ἔθνους ἦταν πρωτοπόρος. Τὸ σύνθημα τὸ ἔδωσε, στὴν ἀρχὴ τοῦ Ἀλβανικοῦ ἀγῶνος, μὲ μιὰ ὀλονύκτια ἀκολουθία-ἀγρυπνία, ποὺ ἔκανε εἰδικὰ γι' αὐτοὺς, ποὺ ἐμάχονταν σκληρὰ γιὰ τὴν δόξα καὶ τὴν ἀκεραιότητα τῆς Πατρίδος μας. Κ' ἐστεκόταν ἐνισχυτὴς καὶ παρήγορος ἄγγελος στὶς οἰκογένειες ὄλων τῶν στρατευμένων τέκνων

του, ιδιαίτερα δὲ ἐπαρηγοροῦσε κ' ἐπροστάτευσεν ὅσες ἔμειναν ὀρφανές ἀπ' τὴν ἡρωϊκὴν θυσία τοῦ προστάτη των.

Ξεχωριστὴ ὅμως μορφή παίρνει ἡ ἐθνικὴ δρᾶσις τοῦ ἱερέως Χρ. Θεοχάρη στὸν τομέα τῆς περιφρουρήσεως τῆς ἐθνικῆς τιμῆς καὶ τῶν ἰδεωδῶν τοῦ Ἔθνους μας ἀπὸ τοὺς ξενοκινήτους προδότας του.

Κι' ἀπὸ πολὺ πρὶν στὴν κοινότητα Ράμιας εἶχαν κάμει τὴν ἐμφάνισί τους οἱ κομμουνιστὰι γιὰ νὰ μεταδώσουν τὸ μίσημά των. Καὶ κατέβαλαν πολλὰς προσπάθειες γι' αὐτό. Ἀλλὰ βρῆκαν ἀντιμέτωπο τὸν ἐμψυχωμένο ἱερέα, ὁ ὁποῖος τοὺς ἤλεγχε δριμύματα παντοῦ, κι' ἀπὸ τὸν ἱερὸ Ἀμβωνα ἀκόμη, καυτηριάζοντας τὶς ἀνίερους κι' ἀνθεθνικὰς ἰδέας των. Γι' αὐτὸ κι' ἐκεῖνοι ἦταν ὀργισμένοι ἐναντίον του.

Κατὰ τὴν Γερμανοϊταλικὴ ὅμως κατοχὴ ἐνόμισαν πὼς θὰ ἤμποροῦσαν νὰ τὸν παρασύρουν μὲ τὸ πρόσχημα τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ, δῆθεν, ἀγῶνος. Ὁ περιβόητος ἀρχηγὸς τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν τῆς περιοχῆς καπετὰν Τζαβέλας τοῦ ἐπρότεινε νὰ ἐγγραφῆ «μέλος» στὴν ὀργάνωσί τους καὶ νὰ «ἐνισχύσῃ τὸν ἀγῶνα». Ἀλλ' ἡ θαρραλέα ἀπάντησις τοῦ κληρικοῦ μας, γεμάτη ἐθνικὴ ὑπερηφάνεια καὶ τιμὴ, τὸν ἀπεστόμωσε μιὰ γιὰ πάντα. «...Ἐγὼ μόνον ὑπὲρ τῶν σκοπῶν τῆς Ἐκκλησίας ὀφείλω νὰ ἐργάζομαι, νὰ θυσιάσω ἀκόμη καὶ αὐτὴ τὴ ζωὴ μου, ἐὰν αἱ περιστάσεις ἀπαιτήσουν. Οἱ σκοποὶ σας καὶ αἱ ἐνέργειαι σας ἀντίκεινται πρὸς τὰ φρονήματά μου αὐτὰ καὶ παρακαλῶ εἰς τὸ μέλλον νὰ ἀφήσετε ἡσυχον τὴν κοινότητά μας καὶ τὸν ἐφημέριόν της...».

Μὲ τὴν γενναία αὐτὴ διακήρυξι ἐπόμενον ἦταν νὰ πνέουν μένεα ἐναντίον του. Ἡ ὀργὴ των δ' ἐκορυφώθηκε, ὅταν ὁ ἱερεὺς Χρ. Θεοχάρης ἠγγήθηκε ἐθνικῆς σταυροφορίας καὶ ἐντάχθηκε στὶς ἐθνικόφρονες ἀπελευθερωτικὰς ομάδας ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Ναπολέοντα Ζέρβαν. Παρέμενε στὴν ἐνορία του ἀγρυπνῶν φρουρός. Δυὸ φορές ἦλθε σὲ ἐπικοινωνία μὲ τὸν τότε Μητροπολίτη Ἰωαννίνων Σπυριδῶνα, τὸν μετέπειτα Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν, κ' ἔλαβε ὁδηγίαις καὶ κατευθύνσεις γιὰ τὴν ἀθόρυβη διοργάνωσι ἐσωτερικῆς ἀσφαλείας τῆς κοινότητός του. Καὶ μὲ ὅλες αὐτὰς τὶς προσπάθειαις ἐπέτυχεν νὰ μὴ προσχωρήσῃ κανένας ἀπὸ τοὺς ἐνορίτες του — τοὐλάχιστον μέχρι τότε ποῦ ζοῦσε — στὴν παράταξι τῶν σκοτεινῶν καὶ ἀντιθέτων δυνάμεων.

Δι' ὅλην αὐτὴν τὴν ὥραία ἐθνικοθρησκευτικὴ του δρᾶσι οἱ ἀντίχριστοι—ὄργανα τοῦ ΕΛΑΣ—δυὸ φορές ἀποπειραθῆκανε νὰ τὸν δολοφονήσουν. Ἀλλὰ καὶ τὶς δυὸ φορές ἀπέτυχαν τοῦ δολίου σκοποῦ των.

ΕΝ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Τὸ γεγονός ὅτι ταῦτα παραμένουν ἀγνωστα εἰς τοὺς πολλούς, μὲ ὡθεῖ νὰ ἐξιστορήσω τὰ ἀκόλουθα, σχετικῶς μὲ ἐν ὑπερφύεσ θαῦμα τῆς Βασιλίσσης τῶν Οὐρανῶν. Ταῦτα εὗρηται εἰς τὴν κατὰ τὸ ἔτος 1873 ἐν Κερκύρᾳ ἐκδοθεῖσαν «φυλλάδα» τῆς Ἱερᾶς τοῦ γεγονότος Ἀκολουθίας:

Κατὰ τὸ ἔτος 1530, Μαΐου 8, ὅτε τὴν νῆσον Κέρκυραν κατεῖχον οἱ Ἑνετοί, ἔλαβε χώραν τὸ κατωτέρω ἐξαισίον θαῦμα τῆς Θεοτόκου ὑπὸ τὰς ἐξῆς συνθήκας:

Πλησίον τῶν χωρίων Βραγκανιώτικα καὶ Χλωμοτινὰ κατὰ τὴν ρηθεῖσαν χρονολογίαν, δύο ὁδοιπόροι —ἀγνώστου ὀνόματος— συναντήσαντες καθ' ὁδὸν παιδία τινά, ἐπιστρέφοντα οἴκαδε, καὶ κομίζοντα ἄλευρα, ἐξυλοκόπησαν ταῦτα, καὶ ἰδιοποιήθησαν τὰ ἄλευρα. Δι' ὃ ὁ τόπος ἐκεῖνος —δηλ. τὸ 24ον χιλιόμετρον ἐκ τῆς πόλεως Κερκύρας πρὸς Λευκίμμην— καλεῖται μέχρι σήμερον «Ἀλευροπάρι».

Μετὰ τῶν κακοποιῶν ἐκείνων ὁδοιπόρων συνεβάδιζε καὶ εἰς ἄλλος νεανίας, ὀνόματι Στέφανος, ἐκ Κερκύρας καὶ οὗτος. Ὁ ὁποῖος ὄχι μόνον δὲν ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ληστείαν ταύτην, ἀλλὰ καὶ ἠμπόδιζε τοὺς δύο ἄλλους κατὰ τὴν διάπραξιν ταύτης.

Στις 5 ὁμοῦ Μαΐου 1953 μετέβηκε στὸ Βουργαρέλι, ὅπου εἶχε τὴν ἔδρα τοῦ Ὁ.Δ.Ε.Σ. (Ἑθν. Δημοκρ. Ἑλλήν. Στρατός). Κατὰ τὸ φοβερὸ δὲ βομβαρδισμό, ποῦ ἐγίνε ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἀπὸ τοὺς Γερμανοϊταλοὺς, ὁ ἱερεὺς Χρ. Θεοχάρης διαμελίσθη ἀπὸ μιὰ ἐχθρική βόμβα. Κ' ἔτσι ἐχύθηκε τὸ πρῶτο ἱερατικὸ αἷμα στὴν περιφέρεια αὐτή.

* *

Ἄξιος στὴ μεγάλη—διπλῆ κλησι τοῦ ἀποδείχθηκε ὁ φλογερὸς κληρικὸς μας Χρῆστος Θεοχάρης. Στὰ στήθη του ἀντηχοῦσε ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ. Μὴ φοβῆσαι τίποτα δι' αὐτά, ποῦ πρόκειται νὰ πάθῃς. Κράτει καλὰ τὴν πίστι, ποῦ ἔχεις, διὰ νὰ μὴ πάρῃ κανεὶς τὸν στέφανόν σου καὶ τὴν ἀνταμοιβὴ τῶν ἀγώνων σου (Ἀποκ. β', 10, γ', 11). Κι' αὐτὲς οἱ παρορμήσεις τὸν ἔκαναν νὰ ἐργάζεται ἀκούραστα μὲ αὐτοθυσία καὶ ἥρωισμό ἀποβλέποντας στὴν πιστὴ ἐκπλήρωσι τῆς ἀποστολῆς του. Εἶναι γι' αὐτὸ ὁ νικητής. Τὸ μνημόσυνό του θὰ εἶναι αἰώνιο καὶ θὰ ἐγκωμιάζεται τὸ ὄνομά του. Ὁ δὲ Θεός, ποῦ διαβεβαιώνει, ὅτι οἱ ἐκλεκτοὶ Του θὰ ἀμειφθοῦν, ἀσφαλῶς θ' ἐπιβραβεύσῃ καὶ τὸν ἱερέα Χρῆστον Θεοχάρην μὲ τὴν δόξα καὶ τὴν λαμπρότητα τῆς αἰωνιότητος.

Ἄρχιμ. ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ Α. ΒΙΤΑΛΗΣ
Ἱεροκέρυξ Ἱ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Οἱ κακοποιηθέντες παῖδες, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἀνεφέρθησαν εἰς τὰς Ἑνετικὰς ἀρχάς. Διὰ τοῦτο, οἱ μὲν ὑπεύθυνοι ἐκρύβησαν ἐκ φόβου συλλήψεως, ὁ δὲ ἀγαθὸς Στέφανος, ὢν ἀθῶος καὶ μὴ ὑποπετυόμενός τι, ἀνεπιφυλάκτως κυκλοφορῶν, συνελήφθη. Ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῶν παθόντων παιδῶν καὶ καταδικάζεται ὑπὸ τοῦ Μπαίλου Κερκύρας, Σίμωνος ἐκ τῶν Λειόνων, εἰς ἐξόρυξιν ἀμφοτέρων τῶν ὀφθαλμῶν.

Ἐκτελεσθεῖσθαι τῆς ἀποφάσεως, καὶ οὕτω τυφλὸς ὁ Στέφανος, οἰμῶζων ἐκ τῶν πόνων, καὶ ἄπορος, περιήρχετο τὴν πόλιν ἐπαιτῶν, τῇ συνοδείᾳ τῆς μητρός του, τὴν ὁποίαν μόνον εἶχε στήριγμα.

Ἐπειδὴ ὅμως οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως μᾶλλον ἐχλεύαζον αὐτὸν ὡς ληστὴν ἢ εὐσπλαγχνίζοντο, ἀπεφάσισε νὰ καταφύγῃ μετὰ τῆς ἑαυτοῦ μητρός εἰς τὸ χωρίον Κασσώπη, ἔνθα ὑπῆρχε — καὶ εἰσέτι ὑπάρχει — Ἱερὸς Ναὸς τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Καὶ τοῦτο ἐπειδὴ τὸ χωρίον τοῦτο, κείμενον ἀντικρὺ τῆς Β. Ἠπείρου, καὶ ἔχον καλὸν καὶ ἀσφαλῆ λιμένα, προσεῖλκυε πολλοὺς ναυτιλλομένους, καὶ ἐκ τούτων θὰ ἐλάμβανεν ἐλεημοσύνην ὁ δυστυχὴς καὶ ἀδίκως τυφλωθεὶς Στέφανος.

Εἰς τὸν εἰρημένον Ἱ. Ναὸν τῆς Θεοτόκου ὑπῆρχον δύο μοναχοί, ὧν ὁ εἷς ἀπουσιάζων εἶχε καὶ τὴν κλειδα ἐνὸς διαθεσίμου κελλίου, ὅπερ ὡς ξενῶνα οὗτοι μετχειρίζοντο.

Ἔνεκα τούτου ὁ ἐκεῖ μοναχὸς εἶπεν εἰς τὴν καταλυπημένην μητέρα τοῦ τυφλοῦ Στεφάνου, νὰ κοιμηθῶσι, προσωρινῶς, ἐνθὸς τοῦ Ἱ. Ναοῦ, μὴ ὄντος ἐτέρου καταλύματος.

Ἡ ταλαίπωρος μήτηρ, ἐκ τοῦ κόπου τῆς ἕως ἐκεῖ πεζοπορίας καὶ ἐκ τῆς μεγάλης θλίψεως, ἔνεκα τῆς ἀδίκου τυφλώσεως τοῦ υἱοῦ τῆς, ἀπεκοιμήθη. Ὁ δὲ Στέφανος, οἰμῶζων καὶ παρακαλῶν θερμότατα τὴν Θεομήτορα, ὅπως τὸν ἰατρεύσῃ, ἔμενον ἄγρυπνος.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον τῆς 7ης πρὸς τὴν 8ην τοῦ μηνὸς Μαΐου αἰσθάνεται νὰ τὸν ψηλαφῶσιν ἀνθρώπιναι χεῖρες. Καὶ μετὰ τὴν τοιαύτην ψηλάφησιν γενόμενος ὑγίης κατὰ τὰ ὄμματα, βλέπει ὠραιότατην καὶ μεγαλοπρεπῆ γυναῖκα νὰ ἴσταιται πλησίον του, καὶ νὰ τὸν ἐνισχύῃ, ἢ ὁποῖα μετ' ὀλίγον ἔγινεν ἄφαντος.

Περιχαρῆς ὁ Στέφανος ἐκ τῆς ἰαθείσης ὀράσεώς του καὶ ἀναγνωρίσας ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἥτις τὸν ἰάτρευσεν ἦτο ἡ Παναγία, ὡθεὶ τὴν κοιμωμένην μητέρα νὰ ἐξυπνήσῃ. Διηγεῖται μετὰ θείας κατανύξεως τὰ συμβάντα καὶ προσκαλεσάμενοι τὸν μοναχὸν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, διήλθον τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτός, ὕμνουντες καὶ δοξολογοῦντες τὸν Θεὸν διὰ τὸ τερατῶδες θαῦμα.

Τὸ μέγα τοῦτο θαῦμα ἐγνώσθη καὶ εἰς τὸν Μπαίλου

Η ΑΓΙΑ ΜΑΡΤΥΣ ΘΕΟΔΟΣΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΡΟΔΑ ΤΟΥ ΜΑΪΟΥ

Μετὰ 11 ἡμέρες, τὴν 29 Μαΐου, εἶναι ἡ λυπηρὴ ἐπέτειος τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐορτάζεται ἡ μνήμη τῆς Ἀγίας Μάρτυρος Θεοδοσίας. Ἀπὸ τὴν σύμπτωσιν αὐτὴν τῆς πτώσεως τῆς Βασιλίδος τῶν πόλεων κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς μνήμης τῆς Μάρτυρος προῆλθεν ἓνα ἀξιοσημείωτον, ἀλλὰ καὶ περίεργο γεγονός, πού μνημονεύεται ἀπὸ τοὺς χρονογράφους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Τὰ ρόδα τοῦ Μαΐου, ἡ ἐκκλησία καὶ ἡ μνήμη τῆς Ἀγίας Θεοδοσίας συνδέονται ἀναπόσπαστα μὲ τὸ θλιβερόν γεγονός τῆς καταστροφῆς τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας καὶ ἀποτελοῦν μίαν σελίδα τῆς ἱστορίας μας. Ἐπίκαιρα τώρα, μέσα στὰ ἄνθη τοῦ Μαΐου, τώρα πού πλησιάζει ἡ ἐορτὴ τῆς Μάρτυρος Θεοδοσίας θὰ θυμηθοῦμε τὸ ἀξιοσημείωτον ἐκεῖνο γεγονός.

* *

Ἄς θυμηθοῦμε ὅμως πρῶτα ποιὰ ἦτο ἡ μάρτυς Θεοδοσία. Ἐγεννήθη κ' ἔζησε στὴν Κωνσταντινούπολιν ἀπὸ εὐσεβεῖς καὶ πλουσίους γονεῖς. Δὲν ξέρουμε ἀκριβῶς ποιόν χρόνον ἐγεννήθη, ἀλλ' εἶναι βέβαιο πὼς ἐγεννήθη στὰ τέλη ἔκτου αἰῶνος. Σὲ ἡλικία ἐπτὰ χρονῶν ἔχασε τὸν πατέρα της. Καὶ τότε ἡ μητέρα της, μαζὶ μὲ τὴν μικρὴ Θεοδοσία, ἐκλείσθησαν σ' ἓνα ἀπὸ τὰ μοναστήρια τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἀφοῦ ἔμειναν τρία χρόνια μέσα στὸ μοναστήρι, σὲ ἡλικία δέκα χρονῶν ἡ Θεοδοσία ἔχασε καὶ τὴν μητέρα της, κ' ἔμεινε ἐντελῶς ὄρφανή. Ἡ μητέρα της τῆς ἄφησε μεγάλη περιουσία, μὰ ἡ Θεοδοσία τὴν ἐμοίρασε ὅλη στοὺς πτωχοὺς καὶ αὐτὴ ἔμεινε στὸ μοναστήρι.

(δικαστὴν), ὅστις ἐρευνήσας καὶ πεισθεὶς περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ γεγονότος, διεκήρυξεν ὅτι ὁ Στέφανος πρὸ τῆς τυφλώσεως εἶχε κυανᾶ ὄμματα, μετὰ τὴν παραδόξον δέ, παρὰ τῆς Θεοτόκου, ὀμμάτωσιν ἔφερε γλαυκὰ τοιαῦτα.

Τοῦτο τὸ πολυθαύμαστον θαῦμα ἐορτάζεται τὴν 8ην Μαΐου ἐκάστου ἔτους εἰς τὸν ἡδὴ ἐνοριακόν μου Ἱερὸν Ναόν, κείμενον ἐπακριβῶς εἰς ἀπόστασιν 809 περίπου μέτρων ἀπὸ τοῦ μέρους, ἔνθα ἔλαβε χώραν τὸ «Ἀλευροπάρι», ὡς προσεῖπον.

Ταῦτα ἐγράφησαν πρὸς δόξαν τῶν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν θαυμασιῶν καὶ τιμῶν αἰώνων τῆς πανενδόξου Αὐτοῦ Μητρὸς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῆς «Κασσωπίτρας».

Πρεσβύτερος ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Γ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ

Ἐκεῖνα τὰ χρόνια ἄρχισαν οἱ εἰκονομαχίες. Μάλιστα οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοί, οἱ πιστοὶ στὶς παραδόσεις, ἀντιστέκοντο στὴν εἰκονομαχίαν καὶ ὑπεστήριζον τὴν διατήρησιν τῶν Ἀγίων εἰκόνων. Τὸ ἐπίσημο κράτος, μ' ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Αὐτοκράτορα Λέοντα τὸν Ἰσαυρον, εἶχε κηρύξει ἄγριον τὸν πόλεμο κατὰ τῶν Ἀγίων εἰκόνων. Μὲ ἐπίσημη διαταγὴ ἀπηγορεύθησαν καὶ κατεστρέφοντο, ὅπου εὐρίσκοντο, ἄσχετα μὲ τὴν καλλιτεχνικὴ τῶν ἀξία. Ἀριστουργήματα τῆς ἀγιογραφικῆς τέχνης ἐθυσιάσθησαν τότε. Μέσα σ' αὐτὸν τὸν φανατισμὸν τῶν εἰκονομάχων ἓνας σπαθάριος τοῦ Αὐτοκράτορος ἀπεφάσισε νὰ καταστρέψῃ τὴν περίφημη εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἡ ὁποία ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ σπουδαιότερη καὶ ὠραιότερη τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ πού ἦτο ἐπάνω ἀπὸ τὴν μεγάλην πύλην τῶν Αὐτοκρατορικῶν ἀνακτόρων, τὴν λεγομένην Χαλικῆν. Ἐποποιήθησε λοιπὸν ὁ σπαθάριος μίαν σκάλαν κάτω ἀπὸ τὴν εἰκόνα καὶ ἀνέβη ἐπάνω, μ' ἓνα πέλεκυν στὸ χέρι, καὶ προσπαθοῦσε μ' αὐτὸν νὰ τὴν καταστρέφει. Στὸ μεταξὺ ἡ βέβηλη αὐτὴ πράξις τοῦ σπαθαρίου διεδόθη στὴν πόλιν. Ἔμαθε καὶ ἡ μοναχὴ Θεοδοσία τὴν ἀπόπειρα αὐτῆ τῆς καταστροφῆς. Ἀμέσως λοιπὸν, μὲ ἀρκετὰς ἄλλες μοναχὰς τοῦ μοναστηριοῦ ὅπου ἔμενον, ἔσπευσε στὴν ἀνακτορικὴ πύλη. Ἐκεῖ, σὰν εἶδε τὸν ἀσεβῆ σπαθάριον νὰ καταστρέφῃ τὴν Ἀγίαν εἰκόνα, ἔγινεν ἔξω φρενῶν... Ἡ πράξις ἐκείνη τὴν ἐξαγρίωσε! Καὶ σὲ μιὰ στιγμιαία ὀργὴ ἡ Θεοδοσία καὶ οἱ ἄλλες μοναχὰς ἀνέτρεψαν τὴν σκάλαν, πού ἐπάνω σ' αὐτὴν ἦτο ὁ σπαθάριος... Ὁ βέβηλος ἐγκρεμίσθη ἀμέσως ἀπὸ τὸ ὕψος ἐκεῖνο στὸ πλακόστρωτο τῆς εἰσόδου καὶ ἐφρονέυθη... Κατόπιν ἀπ' αὐτό, ἡ Θεοδοσία καὶ οἱ ἄλλες μοναχὰς ἔσπευσαν, πλήρεις ὀργῆς στὸ Πατριαρχεῖον. Ὁ τότε Πατριάρχης Ἀναστάσιος ἦτο καὶ αὐτὸς σύμφωνος μὲ τὸν Αὐτοκράτορα Λέοντα στὴν εἰκονομαχίαν. Καὶ οἱ μοναχὰς ἐσκόπευαν νὰ τὸν ἐπιπλήξουν καὶ νὰ τοῦ κάμουν αὐστηρὰς παρατηρήσεις γιὰ τὴν στάσιν του. Τότε ὅμως ὁ Πατριάρχης, γιὰ ν' ἀποφύγει τὴν Θεοδοσίαν καὶ τὶς ἄλλες μοναχὰς, ἔφυγεν ἀπὸ τὰ Πατριαρχεῖα καὶ κατέφυγεν εἰς τ' ἀνάκτορα τοῦ Αὐτοκράτορος.

Ὁ Αὐτοκράτωρ Λέων, μόλις ἔμαθε τὴν ἐξέγερσιν τῆς Θεοδοσίας καὶ τῶν ἄλλων μοναχῶν, διέταξε νὰ τιμωρηθοῦν σκληρὰ οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ κινήματος ἐκεῖνου. Ἀρχικὰ δὲν ἤθελε νὰ τὶς τιμωρήσῃ καὶ ἐπροσπάθησε νὰ τὶς πείσει ν' ἀλλάξουν γνώμην καὶ νὰ μὴ ἀντιπράττουν στὴν εἰκονομαχίαν του. Μὰ αὐτὰς δὲν ἐδέχθησαν. Ἐπέμειναν στὴν ὀρθόδοξον ἀποψὴ τῆς παραδόσεως καὶ ὑπεστήριξαν τὶς Ἀγίας εἰκόνας. Τότε ὁ Λέων διέταξεν ἀμέσως νὰ θανατωθοῦν ὅλες. Ἔτσι τὸ 726 ἐθανατώθη ἡ Θεοδοσία καὶ ὅλες οἱ ἄλλες μοναχὰς πού τὴν συνώδευσαν.

Ἡ μνήμη τῆς Μάρτυρος Θεοδοσίας ἐορτάζεται τὴν 29 Μαΐου. Μόλις ἀνεστηλώθησαν οἱ Ἅγιες εἰκόνες, ἡ Θεοδοσία ἀνεκηρύχθη Ἁγία καὶ Μάρτυς. Καὶ ἡ βιογραφία τῆς ἔχει συγγραφῇ λεπτομερειακὰ ἀπὸ τὸν Κωνσταντῖνον τὸν Ἀκροπολίτην.

* * *

Ἡ ἐπέτειος τῆς μνήμης τῆς Μάρτυρος Θεοδοσίας, πού, ὅπως εἶδαμε, συμπίπτει μὲ τὴν τραγικὴν ἡμέραν τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, συνδέεται μὲ τὸ ἀκόλουθο ἱστορικὸ γεγονός, ὡς ἀναφέραμε στὴν ἀρχή.

Ἡ ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Θεοδοσίας, πού ὑπῆρχε καὶ ὑπάρχει ἀκόμη στὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐώρταζε φυσικὰ τὴν μνήμη τῆς Μάρτυρος ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν τῆς ἀλώσεως: 29 Μαΐου 1453. Κατὰ τὰ παλαιὰ ἔθιμα, λοιπόν, ἡ ὠραία βυζαντινὴ ἐκκλησία ἦταν καταστόλιστη ἀπὸ πλῆθος ἀνθέων. Κυρίως ὅμως ἦτο στολισμένη μὲ ρόδα τοῦ Μαΐου, πού εὐωδίαζαν... Οἱ κατακτητές, ὅταν κατέλαβαν τὴν Πόλιν, ἐμπῆκαν καὶ σ' αὐτὴν τὴν ἐκκλησίαν. Τὴν εἶδαν καταστόλιστη μὲ ρόδα καὶ ἔθαμπώθηκαν ἀπὸ τὴν εὐλαβῆ αὐτὴν ὠραιότητα... Ἡ ἐκκλησία τότε, ὅπως καὶ ἡ Ἁγία Σοφία, μετεβλήθη σὲ τζαμί γιὰ νὰ προσεύχωνται οἱ Μουσουλμάνοι κατακτητές. Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν διακόσμηση μὲ τ' ἀμέτρητα ἄνθη καὶ κυρίως ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ρόδων, ἡ ἐκκλησία ἀνομάσθη ἀπὸ τοὺς Τούρκους Γκιουλ-τζαμί, δηλαδὴ τέμενος τῶν ρόδων. Κ' ἔτσι λέγεται ἕως σήμερα.

* * *

Ἡ διακόσμησις αὐτῆ τῶν ἐκκλησιῶν μὲ ἄνθη, πού πολὺ συνηθίζετο στοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους, σήμερα σχεδὸν ἔχει ἐκλείψει. Διετηρεῖτο ὅμως ἕως τὰ τελευταῖα χρόνια στίς ἐκκλησίες τῆς Ἑπτανήσου. Στίς ἡμέρας τῶν μεγάλων ἐορτῶν, οἱ ἐκκλησίες ἐστολίζοντο μὲ ἄνθη καὶ εὐωδίαζαν ὀλόκληρες...

Παρατηροῦμεν ὅμως ὅτι, συχνὰ στίς τελετὲς καὶ στίς Ἀκολουθίας τῆς ὀρθοδόξου θρησκείας μας, γίνεται χρῆσις ἀνθέων. Κ' ἐπίκαιρον εἶναι νὰ μιλήσωμε σχετικὰ.

Κυριώτατα στὸν στολισμὸ τοῦ Ἐπιταφίου, κατὰ τὴν Μεγάλην Παρασκευήν, τ' ἄνθη εἶναι ἀπαραίτητα καὶ χρησιμοποιοῦνται μὲ ἀφθονίαν. Γίνεται μάλιστα ἕνας συναγωνισμὸς μεταξὺ τῶν ἐνοριτῶν, γιὰ τὸν ὠραιότερον ἀνοστολισμὸν τοῦ Ἐπιταφίου κάθε ἐκκλησίας. Οἱ γυναῖκες καὶ τὰ κορίτσια προσκομίζουσι ἀφθονα ἄνθη καὶ ἀσχολοῦνται εὐλαβικὰ καὶ προσκνητικὰ μὲ τὸν στολισμόν...

Ἡ συνήθεια αὐτῆ τοῦ στολισμοῦ τοῦ Ἐπιταφίου εἶναι πα-

λαιοτάτη. Μάλιστα εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους ἐστολιζέτο μὲ ἄνθη καὶ ἡ Ἁγία Τράπεζα, ὅπως μνημονεύει ὁ Ἱερώνυμος.

Ἄλλ' ἰδιαίτερα ἔχει συνδεθῆ μετὰ τὴν ἐκκλησίαν μας τὸ φυτὸ καὶ τὸ ἄνθος τοῦ βασιλικοῦ. Αὐτὸ συνέβη ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς εὐρέσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ στὸν Γολγοθᾶ, ἀπὸ τὴν Ἁγία Ἐλένη, μητέρα τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου. Σύμφωνα μετὰ τὴν παράδοση, ὁ τόπος ὅπου ἦτο χωσμένος ὁ Τιμιος Σταυρὸς, εἶχεν ὑποδειχθῆ ἀπὸ τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν ὑπὸ τοῦ φυτοῦ «ἀκίμου τοῦ βασιλικοῦ», ποὺ συνηθίζουμε νὰ τὸ λέμε ἀπλούστερα βασιλικόν. Καὶ ἀπὸ τότε ὁ βασιλικὸς ἔχει συνδεθῆ μετὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν μας παράδοση. Σχετικὰ ὑπάρχει στὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ Λόγος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μοναχοῦ γιὰ τὸν Τιμιὸν Σταυρὸν ὅπου ἀναφέρονται τ' ἀκόλουθα:

«Βασιλικὸς ἀνεβλάστανε πάντοτε ἐπάνω τοῦ τόπου τοῦ Ἁγίου Γολγοθᾶ, ὑποκάτω τοῦ ὁποίου ἦτο χωσμένος ὁ Τιμιος Σταυρὸς. Ἀνέσπων δὲ τὸν βασιλικὸν οἱ Ἕλληνες, οἵτινες εἶχον ἐκεῖ ἐπάνω ναὸν καὶ ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης, πλὴν αὐτὸς πάλιν ἀνεβλάστανεν. Ὅθεν εἰς μνήμην τοῦ θαύματος, μετὰ βασιλικὸν καὶ ὄχι μετὰ ἄλλο φυτὸν ποιοῦμεν τὸν διὰ τοῦ Σταυροῦ μικρὸν καὶ μέγαν Ἁγιασμόν».

Ἔτσι καὶ μέχρι σήμερον στοὺς ἁγιασμοὺς οἱ ἱερεῖς μας μεταχειρίζονται τὸν βασιλικόν. Χρησιμοποιεῖται ὅμως καὶ κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ (14 Σεπτεμβρίου) καὶ κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως (3ῃ Κυριακῇ τῶν Νηστειῶν). Στις ἐορτὰς αὐτές, κλάδοι βασιλικοῦ μοιράζονται στοὺς πιστοὺς ὡς εὐλογία. Ὁ βασιλικὸς θεωρεῖται σήμερα ἱερὸν φυτόν.

* *

Ἄλλὰ καὶ ἄλλα πολλὰ ἄνθη καὶ φυτὰ χρησιμοποιοῦνται στὴν Ὁρθόδοξον Λατρείαν.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν στολισμὸν τοῦ Ἐπιταφίου κ' ἐκτὸς ἀπὸ τὴν χρῆσιν τοῦ βασιλικοῦ, ἔχομεν καὶ τὴν χρῆσιν τῶν βατῶν κατὰ τὴν ὁμώνυμον Κυριακὴν σὲ ἀνάμνηση τῆς ὑποδοχῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα. Τὴν Κυριακὴν αὐτὴν, ὅπως ξεύρουμε, κατόπιν ἀπὸ εἰδικὴν εὐχὴν, μοιράζονται στοὺς πιστοὺς τὰ βᾶτα, κλάδοι καὶ φύλλα φοίνικος, ἐλαίας καὶ δάφνης.

Ἐξ ἄλλου, κατὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, οἱ ἱερεῖς μας ραίνουν τὴν ἐκκλησίαν μετὰ ἄνθη τοῦ Ἐπιταφίου καὶ μετὰ κλώνους δάφνης, ἐνῶ ψάλλεται ὁ ὕμνος: «Ἀνάστα ὁ Θεὸς κρίνων τὴν γῆν».

Ἄλλὰ τ' ἄνθη ἡ θρησκεία μας τὰ δέχεται καὶ στὸν στολι-

ΚΩΣΤΗ ΜΠΑΣΤΙΑ

“Ο ΑΝΑΣΤΗΜΕΝΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ
ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΑΝΑΣΤΗΤΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ,,

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΑΣΜΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΔΙΟΓΝΗΤΟΣ   ΣΑΛΩΜΗ
ΚΗΡΙΝΘΟΣ   ΠΟΥΛΧΕΡΙΑ

Η ΣΚΗΝΗ ΣΤΗΝ ΕΦΕΣΟ

(Στὸ σπίτι τῆς Πουλχερίας, Ρωμαίας Δέσποινας, συγγένισσας τοῦ Αὐτοκράτορα Τραϊνοῦ. Στὴν αἴθουσα ποῦ συμποσιάζονται οἱ ξένοι. Ἔχει τελειώσει τὸ δείπνο, ἀκούγεται ἤχος μουσικῆς ἀνακατεμένος μὲ γέλια γυναικῶν).

Ποὺλχερία: Ἀγαπητὲ Διόγνητε, δὲν πρέπει νὰ φύγῃς... Ἔχω τὸ δυσάρεστο αἶσθημα πὼς δὲν κατάφερα νὰ σὲ φιλοξενήσω κατὰ τρόπο ὥστε νὰ φύγῃς εὐχαριστημένος.

Διόγνητος: Δέσποινα, τί σημασία μπορῶ νᾶχῶ ἐγὼ μέσα σὲ μιὰ τέτοια βραδυὰ κι' ἀνάμεσα σὲ τόσο κόσμο καλεσμένων;

Ποὺλχερία: Μεγάλην ἀγαπητὲ Διόγνητε. Ὁ σκοπὸς μου ἦταν διαφορετικὸς. Νὰ καλέσω ὡς δέκα φίλους στὸ δείπνο, δέκα διαλεκτὰ πνεύματα καὶ νὰ μιλήσωμε γιὰ θέματα ὑψηλά... Κι' ὅταν σὲ προσκάλεσα δὲν εἶχα τίποτε ἄλλο στὸ νοῦ μου... Μὴν ξεχνᾷς ὅμως πὼς σήμερα τ' ἀπόγεμα εἶχαμε Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες. Πολλοὶ ξένοι φίλοι μου γυρέψανε νὰ τοὺς φιλοξενήσω κι' ἔτσι ἢ βραδυὰ ἀπὸ συμπόσιο δειπνοσοφιστῶν, ἔγινε ἓνα τόσο θορυβῶδες ξεφάντωμα... Ἀλλὰ γιὰτί μελαγχόλησες ἀγαπητὲ

---

* Τὸ δραματικὸν αὐτὸ σκεδίασμα τοῦ κ. Κωστῆ Μπαστιά μετεδόθη ἀπὸ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἀθηνῶν τὴν 13 Ἀπριλίου τρ. ἔ. ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου καὶ ὥραν 9-9.30' π.μ.

σμὸ τῶν στεφάνων στὸ μυστήριον τοῦ γάμου, ὡς ὁμοίως καὶ κατὰ τὸ μυστήριον τοῦ βαπτίσματος καὶ τέλος κατὰ τὰς κηδείας.

Θὰ μπορούσαμε νὰ εἰποῦμε ἀκόμη πολλὰ γιὰ τὴν ἐμφάνισιν καὶ τὴν χρῆσιν τῶν ἀνθένων στὴν Χριστιανικὴ Λατρεία. Ἀλλ' ἀναφέραμε αὐτὰ μόνον τὰ ὀλίγα μὲ τὴν ἀφορμὴ τῶν ρόδων τοῦ Μαίτου, ποῦ ἐκρεμοῦσαν στὴν ἐκκλησίᾳ τῆς Ἁγίας Θεοδοσίας κατὰ τὴν τραγικὴν ἡμέρα, ποῦ ἔπαυσε νὰ εἶναι Χριστιανικὴ Ἐκκλησία...

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

Διόγνητε; . . Καί τὸ σπουδαιότερο γιατί ἔφαγες τόσο ἐλάχιστα καὶ δὲν ἤπιες καθόλου; Τὸ κρασί εὐφραίνει τίς καρδιές . . .

Διόγνητος: Δὲν θέλω νὰ σὲ πικράνω Πουλχερία, ἀλλὰ δὲν ἔχω καμμιά θέση σὲ τέτοια ξεφαντώματα.

Πουλχερία: Γιατί; Μήπως ὁ Χριστιανισμὸς σου ἀποδοκιμάζει τὴ ζωή;

Διόγνητος: Ὁ Χριστὸς καὶ μόνο εἶναι ἡ ζωή. Ὅλα τ' ἄλλα εἶναι ὁ Θάνατος.

Πουλχερία: Ὡστε ἀπόψε παρακάθηρες στὸ δεῖπνο τῶν νεκρῶν;

Διόγνητος: Αὐτὸς εἶν' ὁ σωτὴρ χαρακτηρισμὸς . . .

Πουλχερία: Κι' ὀνειμάζεις νεκροὺς, ἐλα αὐτὰ τὰ νειᾶτα, ποὺ εἶδες ἀπόψε νὰ τρῶνε, νὰ τραγουδοῦν, νὰ χορεύουν, νὰ λένε χαριτωμένους σακαμπρόζικες ἱστορίες, νὰ λαμποκοπᾶνε τὰ μάτια τους καὶ τὸ πνεῦμα τους . . . Ὅλοι αὐτοί, ποὺ εἶναι ἔτι καλύτερο ἔρχεται δῶ γὰ τὴ λατρεία τῆς Ἀρτεμης, ἔλοι αὐτοὶ εἶναι νεκροί;

Κήρινθος: Εἶναι βλαστήμια ἕνας τέτοιος χαρακτηρισμὸς.

Πουλχερία: Καὶ γὼ τὸ υποψιάζομαι.

Κήρινθος: Ἐγὼ εἶμαι σίγουρος. Ὅλα αὐτὰ τὰ νειᾶτα, ποὺ γλεντοκοπήσανε ἀπόψε ἐδῶ ἦτανε τὸ ἔργο τοῦ δημιουργοῦ στὴν πιὸ ὁμορφὴ ὥρα του. Κι' ἔταν ἀναθεματίζετε τὰ δημιουργήματα, ἀναθεματίζετε τὸν ἴδιο τὸ δημιουργό . . . Τὶ κακὸ κάνανε αὐτὲς οἱ νέες κι' οἱ νέοι, ποὺ φάγανε, ποὺ ἤπιανε, ποὺ τραγουδήσανε, ποὺ γορέφανε, καὶ ποὺ μέσα τους εἶχε φουντώσει ἡ φλόγα τοῦ ἔρωτα . . . Ἄν αὐτὴ ἡ εἰκόνα δὲν ἄρесе τοῦ δημιουργοῦ τότε γιατί τοὺς ἐπλάσε ἔτσι; Γιατί τοὺς προίκισε μὲ τίς πέντε αἰσθήσεις; Γιατί τοὺς πρόβταξε νὰ αὐξάνωνται καὶ νὰ πληθύνωνται; Γιατί τοὺς ἔδωτε τὴ γέυση; Μήπως γιὰ νὰ τὴν ἀχρηστέφουνε νηστεύοντας; Ἢ γιὰ νὰ τὴν ἀκονίζουνε γευόμενοι ἔτι πὸ εὐγευστο ὑπάρχει; Τὸ νέκταρ καὶ τὴν ἀμβροσία. Γιατί μᾶς ἔδωκε τὴν ἀφή καὶ δὲν περιορίστηκε νὰ μᾶς χάριση δυὸ χέρια γιὰ νὰ δουλεύουμε μονάχα; Προικισμένα ἕμεις τὰ δάκτυλα μὲ τὴν ἀφή πρέπει ν' ἀγγίζουμε ἔτι πιὸ εὐχάριστο προσφέρει ἡ φύση. Γιατί μᾶς ὥπλισε μὲ τὴν ὄραση; μονάχα γιὰ νὰ μὴν σκοινιάφτουμε; κι' ἔχι γιὰ νὰ θαυμάζουμε τὰ ἔργα του; Καὶ γιατί μπορούμε νὰ χαιρώμαστε ἔταν βλέπουμε ἕνα δέντρο ἢ ἕνα λουλούδι, ἕνα πουλί, ἢ μιὰ στάλα αὐγίνης ὀρσιᾶς, καὶ ν' ἀποστρέφουμε τὸ πρόσωπο ἄμα ἀντικρύζουμε τὸ ὡραιότερο ἄνθος στὸν κήπο τῆς δημιουργίας, τὴ γυναίκα; Γιατί; Θὰ ὁμολογήσετε ἀγαπητὲ Διόγνητε, πὼς τέτοια στάση ἀρνητικὴ, ἀντίκρυ στὴ Φύση, εἶναι

ἀσέβεια πρὸς τὸν Πλάστη της. Γιατί πῶς θὰ φορτωθοῦμε τίς ἔργοις καὶ τίς λαχτάρεις καὶ τὰ βάρη τῶν καρπῶν τοῦ γάμου, τῶν παιδιῶν, ἂν ἡ δύναμη τοῦ ἔρωτα δὲν ἔνωσε τὸν ἄντρα μὲ τὴ γυναίκα;

Πουληερία: Νομίζω πῶς ὁ σοφώτατος Κήρινθος τοποθετεῖ φιλοσοφικώτατα τὸ ζήτημα... Ὁ Χριστιανισμὸς σας ἀρνεῖται τὴ ζωὴ ἀγαπητὴ Διόγνητε;

Διόγνητος: Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ δόξ, ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ.

Πουληερία: Αὐτὸ μπορεῖ νᾶναι ἀπόφθεγμα, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀπάντηση.

Διόγνητος: Τὴν ἀπάντηση τὴ δώσατε σεῖς εὐγενικῆ Πουληερία.

Πουληερία: Ἐγώ;

Διόγνητος: Σεῖς... Ὄταν εἶπατε πρὶν πῶς σκοπὸς σας ἦτανε νὰ καλέσετε δέκα διαλεκτὰ πνεύματα γιὰ νὰ συζητήσουμε θέματα ὑψηλά, φανερώσατε κίβλας πῶς χωρίζετε τοὺς ἀνθρώπους σὲ πνευματικούς καὶ σὲ ἀνθρώπους ποὺ δὲν εἶναι πνευματικοί...

Κήρινθος: Τί θέλεις νὰ πῆς Διόγνητε;

Διόγνητος: Θέλω νὰ πῶ πῶς ἀναγνωρίζετε πῶς ὁ ἀνθρωπος δὲν ἔχει μονάχα τίς πέντε αἰσθήσεις, ποὺ ἔχουσε καὶ τὰ ζῶα, ἀλλὰ καὶ ψυχὴ καὶ πνεῦμα. Κι' ἀκόμα πῶς τὰ ὑψηλά θέματα, τὴν πεμπτουσία δηλαδὴ τῆς ζωῆς, δὲν μποροῦν νὰ συλλάβουσε οἱ ἀνθρωποὶ τῶν αἰσθήσεων, ἀλλὰ οἱ ἀνθρωποὶ τοῦ πνεύματος, ποὺ δὲν εἶναι, σὰν τὰ ζῶα, δουλωμένοι στὸ ἔνστικτο καὶ τίς αἰσθήσεις... Καὶ τὸ δαμάλι κι' ὁ λαγὸς ἔχουσε ὄραση καὶ γεύση καὶ ἀκοή καὶ ὄσφρηση. Ἀλλὰ δὲν τὰ καλεῖτε νὰ κουβεντιάσετε τὰ λεγόμενα ὑψηλά θέματα. Κι' ὅλοι οἱ ἀνθρωποὶ ἔχουσε ὄραση καὶ ὄσφρηση καὶ γεύση κι' ἀκοή κι' ἀφή. Ὅμως τοὺς κρίνετε κατάλληλους γιὰ ξεφαντώματα, ἀλλὰ δὲν τοὺς λογαριάζετε ἱκανοὺς νὰ καταπιάνωνται μὲ τὰ ὑψηλά θέματα, ποὺ εἶναι καὶ τὰ οὐσιαστικά. Οὔτε ὁ Χριστὸς, οὔτε καὶ κανένας πιστὸς τοῦ Χριστοῦ δὲν καταδικάζει τὴν ὁμορφιὰ τῆς Πλάσης. Ἡ διαφορὰ μας μὲ σας εἶναι, πῶς ἐμεῖς τίς αἰσθήσεις καὶ τίς ὁμορφιὰς τῆς φύσης δὲν τὰ λογαριάζουμε σκοποὺς, ἀλλὰ μέσα ποὺ μᾶς φανερώνουσε ὅσα θαυμαστὰ δημιούργησεν ὁ Πλάστης. Τὴ γυναίκα δὲν τὴν βλέπουσε μονάχα σὰν ἓνα κομμάτι σάρκα, προορισμένο νὰ χορτάσει τὸ λαίμαργο πόθο μας, ἀλλὰ καὶ σὰν ὄντοτητα πνευματικῆ, προορισμένη νὰ συνοδοιπορήσει μαζί μας στὴ θεωρία τῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ. Γιὰ μᾶς δὲν ὑπάρχει τίποτα αὐτόνομο, τίποτα ξένο πρὸς τὴν καλωσύνη τοῦ Θεοῦ... Κάθε δόση ἀγαθῆ καὶ κάθε δώρημα τέλειο ἄνωθεν ἐστὶ καταβαίνοντα. Μὴν

κάνετε λοιπόν φτηνή φιλοσοφία, Κήρινθε. Γιατί κανένας όσο ο Χριστιανός δεν θαυμάζει τὰ ἔργα τοῦ Δημιουργοῦ. Ἡ διαφορά μας εἶναι: πῶς ἐσεῖς τὰ κατεβάζετε στὰ μέτρα τοῦ ζώου καὶ μεῖς θέλουμε νὰ χουμε τὴ σφραγίδα τοῦ πνεύματος καὶ ν' ἀναδίνουμε ὁσμὴ εὐωδίας πνευματικῆς...

Πουληχέρια: Κήρινθε, δὲν τὰ λείει καὶ τόσο κακὰ ὁ Διόγνητος.

Κήρινθος: Πολὺ κακὰ μάλιστα.

Πουληχέρια: Νομίζεις;

Κήρινθος: Εἶναι ὀλοφάνερο. Κανείς δὲν ἀρνεῖται τὴν πνευματικὴ ἀνωτερότητα τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως δὲν ἀρνοῦμαι τὴν πνευματικὴ ὑπεροχὴ τοῦ Χριστοῦ. Οἱ ἀπολογητὲς ὅμως τοῦ Χριστιανισμοῦ δὲν εἶναι ἱκανοποιημένοι ἀπὸ τὴν πνευματικὴ αὐτὴ ὑπεροχὴ τοῦ Ναζωραίου, ἀλλὰ τὸν θέλουνε καὶ θεό.

Διόγνητος: Εἶναι...

Κήρινθος: Ποίος τὸ βεβαιώνει;

Διόγνητος: Ὁ Λόγος τοῦ καὶ τὰ ἔργα τοῦ.

Κήρινθος: Τὰ λόγια τοῦ ὑπάρχουνε καὶ στὸν Πλάτωνα καὶ στοὺς Στωϊκοὺς. Ὅσο γιὰ τὰ ἔργα τοῦ...

Διόγνητος: Τί ἔχεις νὰ πῆς γιὰ τὰ ἔργα τοῦ;

Κήρινθος: Ποιά ἔργα τοῦ; Κεῖνα ποὺ ἀληθινὰ ἔπραξε ἢ κεῖνα ποὺ τοῦ φορτώνετε οἱ ὄπαδοί τοῦ; Καὶ γιὰ νὰ μὴν κατατριβώμαστε μὲ ἐπεισοδιακὰ φανερώματα, ἄς ἔρθουμε στὸ πιὸ μεγάλο... Στὴν Ἀνάστασή τοῦ.

Πουληχέρια: Αὐτὴ εἶναι λίγο χοντροκομμένη ἱστορία.

Διόγνητος: Κι' ὅμως εἶναι πολὺ ἀπλὴ καὶ γιὰ τοῦτο πολὺ ἀληθινή.

Κήρινθος: Ἀποδείξτε το.

Διόγνητος: Νᾶτσι βέβαιος πῶς δὲν θὰ κουραστώ πολὺ. Θᾶθελα ὅμως νὰ μ' ἀπαντήσετε σὲ μερικὰ ῥωτήματα ποὺ θὰ σοῦ κάνω...

Κήρινθος: Προθυμότατος.

Διόγνητος: Γιὰ νὰ σταθῆ μιὰ συζήτηση πρέπει νὰ συμφωνήσουμε σὲ μερικὰ πράγματα...

Κήρινθος: Σὲ ποιὰ;

Διόγνητος: Θὰ τ' ἀκούσης.

(Μπαίνει ἡ γρηὰ Σαλώμη).

Σαλώμη: Διόγνητε γιατί χάνεις ἄδικα τὸ χρόνο σου;...

Πουληχέρια: Πῶς μπαίνεις ἐδῶ μέσα ἐσύ;

Διόγνητος: Παρακαλῶ ν' ἀφήσετε αὐτὴ τὴν ἡλικιωμένη γυναίκα νὰ καθίση μαζί μας. Εἶναι ὅτι καὶ ἐγώ...

Πουλχερία : Ἄφου τὸ ζητᾶς ἄς καθήτη και προχώρησε
γιατὶ μᾶς ἔκοψε στὸ πιδ οὐσιαστικὸ σημεῖο τοῦ διαλόγου μας.

Διόγνητος : Πολὺ καλὰ τὸ χαρκτηήρισες εὐγενικιά
Πουλχερία. Εἶναι τὸ πιδ οὐσιαστικὸ μέρος. Εἶναι ἡ Λυδία λί-
θος. Χωρὶς τὴν Ἀνάσταση, ἡ πίστη μας εἶναι μάταιη.

Πουλχερία : Λοιπόν;...

Κήρινθος : Περιμένω τὰ ῥωτήματα...

Διόγνητος : Εἶσαι σύμφωνος, Κήρινθε, πὼς εἶσαι μα-
θητῆς και πνευματικὸ ἀνάστημα τοῦ Σίμωνα τοῦ Μάγου ;

Κήρινθος : Ὁ Σίμωνας ἦταν δάσκαλός μου.

Διόγνητος : Τὸ ξέρω. Παραδέχεσαι πὼς ὁ Σίμωνας
πίστεψε στὸ Χριστὸ και βαπτίστηκε ἀπὸ τὸ Στέφανο ;

Κήρινθος (μὲ κάποια δυσφορία) : Ναι... ναι... ἔστω...

Διόγνητος : Παραδέχεσαι πὼς πρόσφερε λεπτὰ στὸν
ἀπόστολο Πέτρο και στὸν ἀπόστολο Ἰωάννη, γιὰ νὰ τὸν χειροτο-
νήσουνε ἐπίσκοπο, ὥστε νὰ μπορῆ κι' αὐτὸς νὰ κάνη τὰ θαύ-
ματα ποὺ κάνανε ἐκεῖνοι ;

Κήρινθος : Εἶχε βαπτιστῆ, ἦτανε χριστιανὸς και γύ-
ρεψε νὰ μπῆ στὴν τάξη τῶν ἀποστόλων γιὰ νὰ ὑπηρετήση. Τὰ
χρήματα δὲν τὰ πρόσφερε γιὰ νὰ δωροδοκήση, ἀλλὰ γιὰ νὰ βοη-
θήση τὸν ἀγῶνα. Ὁ Πέτρος ἔμωσ κι' ὁ Ἰωάννης, ἐπειδὴ φοβή-
θηκαν, πὼς θὰ τοὺς ἐπισκιάση στὸ ἀποστολικὸ ἔργο, ἀπορρίψανε
τὴν αἴτησή του και γιὰ νὰ δικαιολογήσουνε τὴν ἄρνησή τους
ἐπινοήσανε τὸ μῦθο τῆς δωροδοκίας.

Διόγνητος : Οἱ ἀπόστολοι δὲν ἐπινοήσανε μῦθους. Ἄν
ἦταν τέτοιοι δὲν θᾶπρεπε ποτὲ νὰ δεχτοῦνε τὸν Παῦλο, ποὺ εἶχε
σταθῆ ὁ πιδ ἀνελέητος διώχτης τοῦ Χριστοῦ.

Κήρινθος : Δὲν καταλαβαίνω ἔμωσ τί σχέση ἔχουν
ἔλ' αὐτὰ μὲ τὸ θέμα ποὺ μᾶς ἀπασχολεῖ : Τὴν Ἀνάσταση τοῦ
Ναζωραίου.

Πουλχερία : Αὐτὸ θέλω νὰ πῶ και γώ.

Διόγνητος : Θὰ δῆτε ὅτι ἔχει... Ἀρχίζω ἀπὸ σένα
Κήρινθε, προχωρῶ στὸ δάσκαλό σου, τὸ Σίμωνα τὸ μάγο, γιὰ
νὰ φτάσω στοὺς ἀποστόλους και στὸ Χριστό... Παραδέχεσαι τὴν
ἱστορικὴ ὑπαρξὴ τοῦ Χριστοῦ ;

Κήρινθος : Τὴν παραδέχομαι.

Διόγνητος : Παραδέχεσαι πὼς ὁ Χριστὸς πιάστηκε
και δικάστηκε και καταδικάστηκε στὸ σταυρικὸ θάνατο ;

Κήρινθος : Δὲν τ' ἀμφισβητεῖ κανεὶς ἔλ' αὐτὰ. Εἶναι
πασίγνωστα.

Διόγνητος : Παραδέχεσαι πὼς εἶχε προαναγγεῖλει τὸ

σταυρικό του θάνατο, την τριήμερη κάθοδό του στὸν Ἄδη καὶ τὴν Ἀνάστασή του . . .

Κήρινθος: Ἀκουσα νὰ τὸ λένε.

Διόγνητος: Πραδέχεσαι πὼς τὸν θάψανε;

Κήρινθος: Φυσικά . . . Δὲν ἔμεινε ἀθαφτος.

Διόγνητος: Γνωρίζεις πὼς ἡ προαναγγελία τῆς Ἀνάστασης τοῦ ἀνάγκασε τοὺς σταυρωτῆς τοῦ νὰ γυρέψουνε τὴ φρούρηση τοῦ τάφου;

Κήρινθος: Αὐτὸ εἶναι σωστὸ . . .

Διόγνητος: Γνωρίζεις πὼς τὴν μέρα ποὺ ἀκολουθοῦσε τὸ Σάββατο ὁ τάφος βρέθηκε ἀνοιχτὸς χωρὶς νὰ χυνοῦνε παραβίαστη τὰ σφραγίσματά του, μὲ μόνο τὸ σάβανο καὶ δίχως τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ;

Κήρινθος: Κι' αὐτὸ εἶναι σωστὸ . . .

Διόγνητος: Τί ἔγινε λοιπὸν τὸ σῶμα;

Κήρινθος: Ὅταν ἔνα λείψανο, ἐνταφιασμένο τρεῖς μέρες λείπει ἀπὸ τὸν τάφο τοῦτο σημαίνει πὼς κάποιος ἢ κάποιος τὸ πήρανε, ἀλλὰ δὲν σημαίνει διόλου πὼς τὸ νεκρὸ σῶμα ἀναστήθηκε κι' ἔγινε μάλιστα καὶ πετούμενο πουλί, ποὺ πέταξε στὰ οὐράνια . . .

Διόγνητος: Ἀφοῦ λοιπὸν τὸ σῶμα δὲν ἀναστήθηκε—κατὰ τὴ γνώμη σου πάντα . . .

Κήρινθος: Καὶ κατὰ τὴ γνώμη κάθε ἀνθρώπου ποὺ δὲν σάλεψε τὸ λογικὸ του.

Διόγνητος: Σύμφωνοι. Ἀφοῦ λοιπὸν κατὰ τὴ γνώμη ὅλων τῶν λογικῶν ἀνθρώπων, ὅπως εἶναι ἡ λογιότητά σου, τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ δὲν ἀναστήθηκε, ἀλλὰ τὸ πήρανε κάποιος, ποιοὶ μπορεῖ νὰ εἶναι κατὰ τὴ γνώμη σου κείνοι ποὺ μπορεῖ νὰ κλέψανε τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ;

Κήρινθος: Ποιοὶ ἄλλοι ἀπὸ κείνους ποὺ εἶχανε συμφέρον νὰ κάνουνε αὐτὴ τὴ μακάβρια κλοπὴ;

Διόγνητος: Καὶ ποιοὶ μπορεῖ νὰ χυνοῦνε τέτοιας λογῆς συμφέρον;

Κήρινθος: Ἀκριβῶς δὲν μπορῶ νὰ ξέρω . . .

Διόγνητος: Νὰ σὰς βοηθήσω . . . Παραδεχτήκατε λίγο πρωτίτερα πὼς ὁ Χριστὸς εἶχε προαναγγεῖλει στοὺς μαθητῆς τοῦ τὴν Ἀνάστασή του . . . Γιατὶ νομίζετε ἔκαμε μιὰ τέτοια προαναγγελία;

Κήρινθος: Δὲν εἶχε κανέναν ἄλλο τρόπο νὰ τοὺς κρατήση κοντά του. Ἀφοῦ δὲν τοὺς ἔδινε καμμιά γήϊνη ἱκανοποίηση, ἔπρεπε νὰ τοὺς ὑποσχεθῆ κάτι καταπληκτικὸ γιὰ νὰ κρατήση τὴν πίστι τοὺς ἀσβυστη. Ἄν ὅμως ἦταν Θεός, παντογνώστης

και παντοδύναμος, Ικανός να πράξει πράγματα πάσαν υπερβαίνοντα φύσιν, τότε μ' ένα κίνημα του χεριού του θα ξάπλωνε κατά γην και τον Ίουδα και τους φρουρούς που πήγανε να τον συλλάβουνε και τον Άνα και τον Καϊάφα και τον Πιλάτον. "Η, θα κατέβαινε από το σταυρό αναποδογυρίζοντας τους πάντες και τὰ πάντα. . . Δέν τόκαμε όμως, γιατί δέν μπορούσε να τὸ κάμη. Καί δέν είχε τὴ δύναμη να τὸ κάμη, ἐπειδὴ ἀκριβῶς δέν ἦταν Θεός. . .

Διόγνητος: Τότες οἱ μαθητές του, βλέποντας τὴν ἀδυναμία του μπροστά στους ἐχθρούς του και μπροστά στο θάνατο, και διαπιστώνοντας πὼς ἡ ὑπόσχεσή του, πὼς θ' ἀναστηθῆ, δέν πραγματοποιήθηκε, θᾶπρεπε να τὸν ἀρνηθοῦνε ὀλοκληρωτικὰ.

Κήρινθος: Φυσικά. . .

Πουλχερία: Βεβχιότατα.

Διόγνητος: Γιατί δέν τὸ κάνανε λοιπόν; Γιατί ὁ Πέτρος δέν ἔμεινε στήν ἀρνήσή του κι' οἱ ἄλλοι μαθητές του κρυμμένοι ἀπὸ τὸ φόβο τῶν Ἰουδαίων, στίς κρυψῶνες τους; Γιατί;

Κήρινθος: Γιατί εἶχε πάρει ὁ νοῦς τους ἀέρα. "Όταν τοὺς ἔταξε πὼς θὰ γίνουνε ἀπὸ ἀγράμματοι και ταπεινοὶ φαρᾶδες, ἀλιεῖς ἀνθρώπων, πὼς θὰ λύουνε και θὰ δένουνε τίς ἀμαρτίες, ἦταν πολὺ δύσκολο πιά να παρατήσουνε τὸ ρόλο τοῦ σωτήρα κι' ἀναμορφωτῆ τοῦ κόσμου και να ξεπέσουνε πάλι στὰ δίχτυα και τὴν τραχειὰ δουλειὰ τῆς φαρόδαρκας.

Διόγνητος: "Ἔστω. . ." Ἐν γνώσει τους λοιπόν πὼς ὁ Χριστὸς τοὺς γέλασε και γνωρίζοντας πιά πὼς δέν ἦτανε ὁ Μεσσίας ποὺ ἀναστήθηκε, ἀλλὰ ἕνας κοινὸς δημαγωγός, πήγανε και κλέψανε τὸ σῶμα, τὸ θάψανε ἄλλοῦ και διαδώσανε πὼς ἀναστήθηκε.

Κήρινθος: Αὐτὸ τεὐλάχιστον λέει ἡ λογική.

Διόγνητος: Ἡ λογική ἔμως ξεχνᾷ μερικὰ πράγματα. . .

Κήρινθος: Τί ξεχνᾷ;

Διόγνητος: Πὼς δέν εἶναι και τόσο εὐκολο ἐγχείρημα να πάνε ν' ἀνοίξουνε ἕναν τάφο, να ξεσκαθωνώσουνε ἕνα νεκρὸ, να τὸν πάρουνε και να τὸν πάνε ἄλλοῦ, ὅταν ὁ τάφος εἶναι σφραγισμένος και τὸ σπουδαιότερο ὅταν τὸν φρουροῦν ἀρματωμένοι στρατιῶτες, ποὺ εἶχανε ξεκαθαρισμένες ἐντολές να ἐμποδίσουνε μιὰ τέτοια κλοπή. . . Κι' ἀκόμα τὴν κλοπὴ αὐτὴ να τὴν κάμνουνε ἀνθρωποὶ φοβισμένοι, κυνηγημένοι, ἀπειλούμενοι με θάνατο. . . Δέν σοῦ φαίνονται καλέ μου φιλόσοφε λίγο ἀπίθανα ὅλα αὐτά;

Πουλχερία: Ἡ παρατήρηση αὐτὴ τοῦ Διόγνητου, ἀγαπητὲ Κήρινθε εἶναι σωστή. Σὰν ἀπίθανο μοῦ φαίνεται και μένα

νά πήγανε άνθρωποι τρομοκρατημένοι ν' ανοίξουνε έναν φρουρούμενο τάφο, νά παίζουνε δηλαδή τὸ κεφάλι τους, σίγουροι πὼς στὸ τέλος δὲν θὰ καταφέρουνε τίποτα.

Κήρινθος: Κι' ὅμως ὅλοι θεωροῦνε σίγουρο πὼς οἱ μαθητὲς κλέψανε τὸ σῶμα γιὰ νὰ διαδίνουνε πὼς ἀναστήθηκε.

Διόγνητος: Ἔστω. . . Ἄς τὸ παραδεχτοῦμε κι' αὐτό.

Πουλχερία: Δηλαδή τί;

Διόγνητος: Πὼς οἱ μαθητὲς κλέψανε τὸ σῶμα. Ἄν τὰ κάνανε ὅμως ὅλα αὐτὰ ἐν γνώσει τους πὼς ὁ Χριστὸς δὲν ἀναστήθηκε, καὶ κατὰ συνέπεια πὼς ἡ ἐπαγγελία του ἦταν ψεύτικη, τότε ἀναγνωρίζανε πὼς ὁ Ἰησοῦς ἦταν ἕνας ἀπατεώνας καὶ οἱ ἴδιοι συνεχίζανε τὴν ἀπάτη, ποὺ ἐγκαινίασε κείνος.

Κήρινθος: Φυσικά.

Διόγνητος: Ἄν λοιπὸν καλέ μου φιλόσοφε, ἐλ' αὐτὰ τὰ βρίσκεις φυσικά καὶ λογικά, θὰ βρίσκεις φυσικὸ καὶ κάτι ἄλλο.

Κήρινθος: Τί.

Διόγνητος: Πὼς οἱ δώδεκα ἦταν μιὰ σπεῖρα, ποὺ κινούμενη ἀπὸ ματαιόδοξα κίνητρα, ἦ ὕλικὸ ὠφελισμὸ πλάσανε ἕνα μῦθο.

Κήρινθος: Εἶμαι σίγουρος.

Διόγνητος: Ἄν ὅμως εἶσαι σίγουρος γι' αὐτό, θὰ πρέπει νάσαι περισσότερο σίγουρος καὶ γιὰ κάτι ἄλλο.

Κήρινθος: Γιὰ ποιό;

Διόγνητος: Πὼς μιὰ σπεῖρα δὲν κάνει μιὰ τόσο μεγάλη ἀπάτη χωρὶς ταπεινοὺς σκοποὺς.

Κήρινθος: Δηλαδή;

Διόγνητος: Χωρὶς ν' ἀποβλέπη σὲ ἄνομα πλοῦτη, σὲ ἐγκόσμια δόξα, σὲ τιμές καὶ σ' ὅλα τάγαθὰ τοῦ κόσμου τούτου...

Κήρινθος: Κοντὰ σὲ νουῦ...

Διόγνητος: Εἶναι ὅμως τόσο κοντὰ μας ἡ ἱστορία τῶν δώδεκα, κι' εἶναι τόσο πρόσφατος ὁ θάνατος τῶν περισσότερων, ὥστε σ' ἀρωτῶ. Εἶναι δυνατόν τόσοι ἄνθρωποι μαζί νὰ στερηθοῦνε καὶ τὸ ψωμὶ ἀκόμα, νὰ εἶναι κυνηγημένοι, φτωχοί, νὰ τοὺς χλευάζει ὁ κόσμος τῶν λογικῶν ἀνθρώπων, ἀπὸ τὴ μιὰ φυλακὴ νὰ βγαίνουνε καὶ στὴν ἄλλη νὰ μπαίνουνε, νὰ μαστιγώνωνται, ν' ἀντικρύζουνε κάθε μέρα καὶ κάθε ὥρα καὶ κάθε στιγμή τὴν προδοσία καὶ τὸ θάνατο καὶ τέλος νὰ πεθαίνουνε μέσα στὰ βασανιστήρια καὶ πάνω στοὺς σταυροὺς, σὰν τὸν Ἄντρέα τὸν πρωτόκλητο, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ὑποστηρίζουνε ἕνα μῦθο, ποὺ τὸν γνωρίζουνε ψεύτικο καὶ νὰ λατρεύουνε γιὰ Θεὸ καὶ Μεσσία ἕναν ἄνθρωπο ποὺ τοὺς γέλασε καὶ τοὺς ἔρριξε στὴ δυστυχία καὶ τὸ μαρτυρικὸ θάνατο ;. . Ἀποκρίσου μου λοιπὸν : Ὑπάρχει λογικὴ

πού παραδέχεται τέτοιες τερατωδίες; Κι' αν ήταν ένας αυτός που ξεγελούσε σε τέτοιο βαθμό και τον ίδιο τον εαυτό του, γίνεται να συνεννοηθούνε έντεκα άνθρωποι και μερικοί ακόμα απ' έξω, όχι γιατί από μια τέτοια συνεννόηση θα καρπωθούνε ήθικά όφελήματα ή τον πλούτο, ή τη δόξα, αλλά την κακουχία, την ταλαιπωρία, το χλευασμό, τη μαστίγωση και το θάνατο ;.. Κείνοι που μεταχειρίζονται άπατηλά μέσα, επιδιώκουνε και βρώμικους εγκόσμιους σκοπούς. Στάθηκαν τέτοιοι οι σκοποί των Άποστόλων ; Και υπάρχουνε άνθρωποι να θυσιάσουνε τὰ πάντα, όπως τὰ θυσιάσανε αυτοί για να υποστηρίξουνε ένα ψέμμα ; Και γίνεται να θεμελιωθή το αδύγκριτο θάρρος που δείξανε οι Άποστολοι σ' ένα ψέμμα ; Κι' αν δεν τον είχανε δει και δεν είχανε μιλήσει μαζί του, και δεν είχαν ακουμπήσει ο Θωμάς το δάχτυλο στο πληγωμένο πλευρό του, θ' άντέχανε σε τόσο σκληρές δοκιμασίες ; Και το πιο σημαντικό ακόμα, αν δεν ήταν Θεός, αν δεν ήταν ο Μεσσίας, αυτός που προαναγγείλανε οι προφήτες, θα μπορούσε να τους στείλη το Πνεύμα το Άγιο και να μεταλλάξη τους αγράμματους ψαράδες σε πάνσοφους, που μιλήσανε τόσες και τόσες γλώσσες, και γράψανε τόσα πράγματα μεστά από σοφία ; Δεν γίνονται τέτοια θαύματα Κήρινθε με τις σοφίες του άμαρτωλού κόσμου, ούτε με ψέμματα και με άπάτες. Αυτά έλλα, που ξεπερνούνε κάθε φυσικό νόμο και κάθε φυσική τάξη, γινήκανε επειδή ο Ίησους ήταν ο αναμενόμενος Χριστός, επειδή ήταν ο Θεός που σαρκώθηκε και σταυρώθηκε από τους άνομους και θάφτηκε κι' αναστήθηκε. Χωρίς την Άνάστασή του ή πίστη μας θάτανε μάταιη.

Που λ χ ε ρ ί α : Πρσκαλω σε Διόγνητε μη σταματᾶς, μη σωπαίνης. Μην αφίνης να σθύση το φῶς που αναψε μέσα μου...

Κ ή ρ ι ν θ ο ς : Τρελλάθηκες Πουλχερία ;

Που λ χ ε ρ ί α : Τώρα αρχίζω να ζω...

Κ ή ρ ι ν θ ο ς : Καλύτερα να φύγουμε και να ξεπλώσης να ήσυχάζης.

Που λ χ ε ρ ί α : Τώρα νοιώθω πῶς ήσύχασα. Κήρινθε... Κήρινθε...

Κ ή ρ ι ν θ ο ς : Τί με κράξεις ;

Που λ χ ε ρ ί α : Που είσαι Κήρινθε :

Κ ή ρ ι ν θ ο ς : Είμαι κοντά σου, είμαι δίπλα σου...

Που λ χ ε ρ ί α : Όχι Κήρινθε, όχι... Είσαι μακριά μου, είσαι πολύ μακριά μου...

Κ ή ρ ι ν θ ο ς : Καλύτερα να φύγουμε... Πρέπει να ήσυχάζης.

Πουλχερία: "Όχι, όχι... 'Εσύ μπορείς νά φύγης ἄν τὸ θέλεις, ἔχει ἄμας ὁ Διόγνητος, οὔτε καὶ ἡ Σαλώμη...

Κήρινθος: Πουλχερία δὲν σ' ἀναγνωρίζω, Πουλχερία, εἶσαι ἄρρωστη...

Πουλχερία: Ποτὲ δὲν ἤμουνα τόσο καλὰ, ὅσο εἶμαι σήμερα. Ποτὲ ὁ κόσμος δὲν μοῦ φαινότανε τόσο φωτεινός, καθὼς μοῦ φαίνεται σήμερα... Κύτταξε Κήρινθε, κύτταξε τὰ λεμονό-δεντρα στὸν κήπο. . Ἐκεῖ στὸ βάθος... Δὲς τὸν κισσὸ πού ἀνεβαίνει, δὲς τὰ ἄλλα λουσομένα στὸ φῶς.

Κήρινθος: Ἡρέμησε Πουλχερία, ἠρέμησε. Εἶναι νύχτα... Στὸν κήπο δὲν ὑπάρχει φῶς, ἀλλὰ τὸ πυκνὸ σκοτάδι. Εἶναι νύχτα καὶ σιωπὴ βασιλεύει... Οὔτε τ' ὄρνιθι δὲν ξύπνησε ἀκόμα γιὰ νὰ λαλήσῃ... Δὲν ὑπάρχει πουθενὰ φῶς ἀλλὰ σκοτάδι...

Πουλχερία: Δὲν τὸ βλέπεις τὸ φῶς Κήρινθε γιὰτὶ ἡ ψυχὴ σου δὲν διψᾷ φῶς... Σαλώμη, καλὴ μου Σαλώμη... Σὺ πού τὸν γνώρισες... Σὺ πού εἶδες τὸ σταυρικὸ τοῦ θάνατο, σὺ πού κίνησες νὰ τὸν ἀλείψῃς μύρο, μίλησέ μου τὰ λόγια πού κάποτε ἄκουσα ἀπὸ τὸ στόμα σου... Διψῶ, Διψῶ... Σαλώμη...

Σαλώμη: «Ὁν τρόπον ἐπιποθεὶ ἡ ἔλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, οὕτως ἐπιποθεὶ ἡ ψυχὴ μου πρὸς σέ, ὁ Θεός. Ἐδίψησεν ἡ ψυχὴ μου πρὸς τὸν Θεόν, τὸν ἰσχυρόν, τὸν ζῶντα· τότε ἤξω, καὶ ὀφθήσομαι τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ;»

Πουλχερία: Ἀληθινὰ, σὰν τὸ ἐλάφι διψᾷσεν ἡ ψυχὴ μου. Καὶ τώρα λαχταράει σένα Κύριε. Τὸ Θεό, τὸ ζωντανὸ Θεὸ διψᾷ ἡ ψυχὴ μου. Πότε θάρθῶ καὶ πότε θὰ βρεθῶ μπροστά σου; Πόσο θλιμμένη ἦταν ἡ ψυχὴ μου... Ἐημέρωσε καταμεσίς τῆς νύχτας. Καὶ τ' ἄστρα λάμπουνε περισσότερο ἀπ' τὸν ἥλιο. Ἡ νύχτα γίνηκε μέρα.

Κήρινθος: Ἄκουσε Διόγνητε καὶ σὺ γρη῏ Σαλώμη... Φύγετε τώρα κιόλας ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι διαφορετικὰ σὰς θυμίζω πῶς εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σὰς παρηδώσω στὴν ἐξουσία τῆς Ρώμης... Δὲν βλέπετε πῶς τὴν καταντήσατε αὐτὴ τὴ γυναίκα;

Διόγνητος: Εἶσαι λεύτερος νὰ πράξῃς τὸ ἔργο τοῦ καταδότη. Ὁ δρόμος τοῦ Χριστοῦ ὀδηγᾷ στὸ Γολγοθᾷ καὶ γιὰ τοῦτο τὸν διαλέξαμε. Δὲν μᾶς φοβίζουνε οἱ φοβέρες σου. Δεῖχνουνε ἄμας τὴ δικὴ σου τὴ φτώχεια. Μήπως ἤρθα ἀπὸ δικοῦ μου σὲ τοῦτο τὸ δεῖπνο; Μήπως γύρεψα ἀπὸ κανέναν νὰ με κλέσετε; Μήπως εἶχα κἄν τὴ πρωτοβουλία τῆς συζήτησης; Ἐσὺ τὰ σκάρωσες ὅλα, κι' ἔταν εἶδες τὸ φῶς τῆς ἀλήθειας νὰ λούζῃ αὐτὴ τὴ γυναίκα καὶ τὴν ἀχαμνὴ λογικὴ σου ἀνῆμπορη ν' ἀντικρύσῃ τέτοιο φῶς, θυμᾶσαι τὴν ἐξουσία τοῦ Ρωμαίου Αὐτοκράτορα...

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1958

Κυριακή 22 'Ιουνίου (Γ' Ματθαίου)

(Ματθ. στ' 22-33)

«Οἶδεν ὁ πατὴρ ὁμῶν ὁ οὐράνιος, ὅτι
χορῆζετε τοῦτον ἀπάντων» (Στίχ. 32)

[Ἐξέρει ὁ οὐράνιος πατέρας σας, ὅτι τὰ
χρειάξεσθε δλα αὐτά].

Ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, εἶναι ἓνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ἐπὶ τοῦ ὅρου ὁμιλίαν τοῦ Κυρίου. Τὸ θέμα τῆς περικοπῆς εἶναι κυρίως ἡ ὥραία ἐκείνη ξεγνοιασιά, πού πρέπει νὰ ἔχη ὁ ἀληθινὸς χριστιανὸς ἀπέναντι στὶς ὑλικὰς ἀνάγκας.

Μὴ μεριμνᾶτε—λέγει ὁ Κύριος—τί θὰ φᾶτε, τί θὰ πιῆτε καὶ τί θὰ ντυθῆτε. Ρίχτε τὴ ματιὰ σας στὰ πουλιὰ τοῦ ἀέρα καὶ θὰ δῆτε ὅτι δὲν σπέρνουν οὔτε θερίζουν οὔτε συνάζουν σὲ ἀποθῆκες. Τὰ τρέφει ὁ οὐράνιος πατέρας σας. Πόσο μᾶλλον δὲν θὰ κάνη τὸ ἴδιο γιὰ σᾶς τοὺς ἀνθρώπους, πού τόσο διαφέρετε ἀπ' αὐτὰ μιὰ κι' εἴσθε ἢ εἰκόνα του κι' ἢ ὁμοίωσίς του; Ἀλλὰ κι' ἂν γνωιασθῆτε, ποιὸς ἀπὸ σᾶς μπορεῖ νὰ προσθέσῃ στὸ ἀνάστημά του ἔστω κι' ἓνα πῆχυ; Καὶ γιὰ φορέματα, τί μεριμνᾶτε; Πάρτε μᾶ-

---

Σ α λ ὡ μ η: «Ἀπὸ ἀνθρώπου ἀδίκου καὶ δολίου ῥῦσαι με. Ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεὸς κραταίωμα μου, ἵνα τί ἀπόσω με; καὶ ἵνα τι σκυθρωπάζων πορεύομαι, ἐν τῷ ἐκθλίβειν τὸν ἐχθρόν μου; Ἐξαπόστειλον τὸ φῶς σου, καὶ τὴν ἀλήθειάν σου, αὐτὰ μὲ ὠδήγησαν καὶ ἤγαγόν με εἰς ὄρος ἁγίων σου, καὶ εἰς τὰ σκηνώματά σου. Καὶ εἰσελεύσομαι πρὸς τὸ θυσιαστήριον τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὸν Θεὸν τὸν εὐφραίνοντα τὴν νεότητά μου...»

Κ ἤ ρ ι ν θ ο ς: Σῶπα, σῶπα γρηά... Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ τρελλαθῶ καὶ γώ... Φεύγω... Καὶ θὰ κάνω τὸ χρέος μου...

Π ο υ λ χ ε ρ ί α: Πήγαινε (σιγά) πήγαινε... Κατρακύλησε περισσότερο στὰ τάρταρα... Ὅμως ξέρε το... Ὁ Χριστὸς Ἄναστήθηκε...

Π ο υ λ χ ε ρ ί α: Θάρθῶ μαζί σας... Ἐφυγε... Θαρθῶ μαζί σας... Εἶμαι δλόψυχα μαζί σας...

Σ α λ ὡ μ η: «Ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ· ψάλατε δὲ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ, ὅτε δόξαν ἐν αἰνέσει αὐτοῦ...»

(Ἀκούγεται ψαλλόμενον τὸ «Ἀναστάσεως ἡμέρα»).

θημα ἀπὸ τὰ κρινολούλουδα τῆς ἐξοχῆς. Πῶς μεγαλώνουν; Οὔτε κοπιάζουν οὔτε γνέθουν. Κι' ὅμως οὔτε ὁ βασιλεὺς Σολομῶν σ' ὄλη του τῆ λαμπρότητα δὲν εἶχε ποτὲ ντυθῆ σὰν ἓνα ἀπ' αὐτά. Κι' ἂν, λοιπόν, στὸ χορτάρι τῆς ἐξοχῆς, ποὺ σήμερα εἶναι κι' αὔριο τὸ πετοῦν στὸν φουῖρνο, ὁ Θεὸς φτιάχνει τέτοια ἀμφίεσι, δὲν θὰ κἀνῃ παρὰ πάνω γιὰ σᾶς κάτι ἀνάλογο, ὀλιγόπιστοι; Μὴ μεριμνᾶτε, λοιπόν, λέγοντας τι θὰ φᾶμε ἢ τι θὰ πιοῦμε ἢ τι θὰ φορέσουμε. Γιατὶ ὅλα αὐτά εἶναι ἐπιδιώξεις καὶ λαχτάρα τῶν εἰδωλολατρῶν. Ὁ οὐράνιος πατέρας σας ξέρει, ὅτι τὰ χρειάζεσθε ὅλα αὐτά. Νὰ ζητᾶτε, λοιπόν, πρῶτα τῆ βασιλεία καὶ τῆ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, κι' ὅλα αὐτά θὰ σᾶς δοθοῦν μαζί μ' ἐκεῖνες.

Εἶναι ἄξιο ἀπορίας καὶ θρήνου, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, πῶς κατορθώνει ἡ ἁμαρτωλὴ ἀνθρώπινη φύσις καὶ δὲν κατανύγεται ἀπὸ τόσο καθαρὰ κι' εὐθότατα λόγια, ὅπως εἶναι ὅσα ἀκούσαμε. Εἶναι φοβερὸ τὸ κατόρθωμά της νὰ πλαγιοδρομῆ, νὰ παρακάμπτῃ ὠρισμένα μέρη τοῦ Εὐαγγελίου, ποὺ δὲν θάπρεπε νὰ τὴν ἀφήσουν ἡσυχῃ, ὥσπου νὰ τὰ δεχθῆ καὶ νὰ τὰ ἐφαρμόσῃ.

Γιατὶ ἐλάχιστοι εἶναι πάντα οἱ χριστιανοί, ποὺ λένε «ναί» σὲ κάτι τέτοιες ἐντολὲς κι' ἀπαιτήσεις τοῦ Ἰησοῦ. Οἱ πῖο πολλοὶ ξεφεύγουν, τὶς βάνουν στὸ περιθώριο, τὶς ἀφήνουν ἀναίσθητα μακριὰ τους. Ἐλάχιστοι πάντα εἶναι οἱ χριστιανοί, ποὺ ξεκολλοῦν ὀλότεια, ὅπως θέλει ὁ Χριστός, τὴν καρδιά τους ἀπὸ τὶς βιοτικὲς μέριμνες καὶ παραδίνονται ὀλόψυχα στὴν πρόνοια τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς.

Γιὰ τοὺς πῖο πολλοὺς, ἂν ὑπάρχῃ κάτι ποὺ τοὺς ἀπορροφᾷ περισσότερο τοὺς λογισμοὺς, τοὺς ἐνδιαφέρει καὶ τοὺς ἀπασχολεῖ πῖο πολὺ, εἶναι ἀκριβῶς αὐτό. Ποιό; Τό τι θὰ φᾶμε. Τὸ τι θὰ πιοῦμε. Τὸ τι θὰ ντυθοῦμε.

Λοιπόν, ὁ Ἰησοῦς μιλά ξάστερα. Ἡ κρυστάλλινη γλῶσσα του, σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, δὲν ἐπιδέχεται ἀμφιβολίες καὶ δὲν ἀφήνει σιιές. Ἐσφιζῶστε, προστάζει, αὐτὴ τῆ μέριμνα ἀπὸ τὴν καρδιά σας. Πάψετε νὰ εἴσθε δεμένοι στὶς βιοτικὲς ἐγνοιες.

Ἄν ὁ οὐράνιος Πατέρας τρέφῃ πλουσιοπάροχα τὰ πουλάκια τοῦ ἀέρα καὶ ντύνῃ μὲ πῖο ὕμορφες στολὲς ἀπὸ τῶν βασιλιάδων τὰ ἐφήμερα ἄνθη τοῦ ἀγροῦ, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ παραμελήσῃ σᾶς, νὰ ἀφήσῃ σᾶς χωρὶς τροφή κι' ἔνδυμα, σᾶς ποὺ εἴσθε ὄχι ἀπλῶς δημιουργήματά του, ἀλλὰ ἀντίγραφά του κι' ἔχετε προορισμὸ ἀθάνατο;

Δὲν σᾶς λέγει νὰ μὴ ἐργάζεσθε, γιατί ἡ πρώτη ἐντολὴ ποὺ σᾶς ἔδωσε, εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἐργασία. Ἐβαλε, ὅπως γράφει ἡ Παλαιὰ Διαθήκη, τοὺς πρωτοπλάστους στὸν παράδεισο «γιὰ νὰ τὸν δουλεύουν». Δὲν σᾶς λέγει νὰ μὴ συλλογίζεσθε τί ὕλικὲς ἀνάγ-

κες έχετε. 'Εκείνο πού σ'ας ζητᾶ, είναι νά μὴ κάνετε τὴν ἐργασία ὄργανο γηίνων ἐπιδιώξεων καὶ τίς ἐπιδιώξεις αὐτὲς κέντρο τῆς διανοίας σας. Ποιό εἶναι ἐκεῖνο πού πρέπει νά ἔχη τὴν πρώτη θέσι στους λογισμούς καὶ στὰ αἰσθηματά σας; Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ κι' ὁ νόμος του. "Όταν, λοιπόν, αὐτὰ τὰ δύο σ'ας ἔχουν αἰχμαλωτίσει, ὅταν αὐτὰ τὰ δύο ἀγαπᾶτε καὶ ποθῆτε διακαῶς, τότε κι' ὅλα τὰ ἄλλα θὰ σ'ας προστεθοῦν. Ὁ Θεός δὲν θὰ σ'ας ἀφήσῃ νά πεινάσετε, δὲν θὰ σ'ας ἀφήσῃ γυμνοῦς. Ἡ εὐλογία του θὰ ξεχειλίσῃ γύρω σας.

'Ο Χριστός, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, εἶναι ἐκεῖνος πού ἀναστηλώνει καὶ διορθώνει ὅ,τι ἔρριξε κάτω καὶ παραποίησε ἡ ἁμαρτία. Ἡ ἁμαρτία γκρέμισε τὰ ὕψιστα κι' ἔβαλε στὴ θέσι τους τὰ χαμηλά. Μαθαίνει τὸν ἄνθρωπο νά περπατᾶ μὲ τὰ πόδια στὸν οὐρανὸ καὶ τὸ κεφάλι στὴ γῆ. Νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὰ ὕλικά καὶ νὰ καταπατῆ τὰ πνευματικά. Νὰ θεωρῆ σὰν πολῦτιμα τὰ ἐφήμερα, τὰ φθαρτά. Καὶ νὰ μὴ λογαριάζῃ τὰ αἰώνια καὶ τ' ἀφθαρτά. Ὁ Χριστός, λοιπόν, θέλει νά μᾶς βγάλῃ ἀπ' αὐτὴ τὴν ὀλέθρια ψευδαίσθησι, νά μᾶς ἀναποδογυρίσῃ τὴ σκέψι καὶ νά μᾶς κάμῃ νά βλέπουμε ὀρθὰ τὴν πραγματικότητα.

Μὴ φοβᾶστε, λέγει, αὐτὸ τὸ ἀναποδογύρισμα. Ἡ συνήθεια νά βλέπετε ἀνάποδα, σ'ας κάνει νά τὸ φοβᾶστε. Ἄλλά, ἂν τὸ ἀποφασίσετε, θὰ δῆτε ὅτι καλὰ κάνετε καὶ μὲ ἀκούσατε. Γιατί, ἂν ἀφήσετε μακριὰ ἀπὸ τὴν καρδιά σας τὰ ἐπίγεια, ὁ Θεός δὲν θὰ σ'ας ἀφήσῃ. Αὐτὸς ξέρει, ὅτι τὰ ἔχετε ἀνάγκη. Καὶ σὰν πατέρας σας πού εἶναι, δὲν θὰ σ'ας παρατήσῃ. Ζητώντας τὴ βασιλεία του, θὰ δῆτε πὼς κι' οἱ ὕλικές σας ἀνάγκες θὰ ἐκπληρωθοῦν.

"Ἄς τελειώσουμε, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, μὲ μερικά δυνατὰ λόγια τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα: «Δὲν κατάλαβες — ρωτᾷ ὁ ἅγιος πατήρ τῆς Ἐκκλησίας — ὅτι εἶναι πρόσκαιρος καὶ διαβατικός ὁ παρὼν βίος; Δὲν εἶσαι ἐγκατεστημένος ἐδῶ, ἀλλὰ ὁδοιπόρος. Ἐνόησες τί εἶπα; Δὲν εἶσαι ἐγκατεστημένος ἐδῶ, ἀλλὰ ἀπλὸς διαβάτης. Μὴ πῆς, λοιπόν: ἔχω αὐτὴ τὴν πόλι ἢ ἐκείνη. Κανείς δὲν ἔχει δική του πόλι. Ἡ πόλις εἶναι ἐκεῖ ψηλά. Τὰ παρόντα εἶναι ὁδός. Ὁδεύουμε, λοιπόν, κάθε μέρα ὅσο ζοῦμε ἐδῶ κάτω. Ὅταν μπῆς σὲ πανδοχεῖο, πές μου, στολίζεις τὸ πανδοχεῖο; Ὁχι, ἀλλὰ τρῶς καὶ πίνεις, καὶ βιάζεσαι νά συνεχίσης τὸ ταξίδι σου. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νά προσκολλᾶσαι στὰ ἐπίγεια».

Κυριακή 29 'Ιουνίου (Δ' Ματθαίου)

(Ματθ. η' 5 - 13)

«Οὐδὲ ἐν τῷ 'Ισραὴλ τοσαύτην πίστιν εἶδον»
(Στίχ. 10)

[Οὔτε ἀνάμεσα στους 'Ισραηλίτας δὲν βρῆκα
τόση πίστι].

Μακάριος καὶ τρισμακάριος ὁ Ρωμαῖος στρατιωτικὸς τῆς Καπερναοῦμ, γιὰ τὸν ὁποῖον κάνει λόγο τὸ σημερινὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα. Εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ποὺ προκάλεσε τὸν θαυμασμὸ καὶ τοὺς ἐπαίνους τοῦ Κυρίου. Εἶναι ἐκεῖνος, ποὺ ἡ πίστις του στάθηκε τόσο μεγάλη, τόσο ἀδίστακτη, τόσο στερεή, τόσο ἀκίνητη, ὥστε τὸ Εὐαγγέλιο νὰ τὴν παρουσιάξῃ σὰν πρότυπο γιὰ μίμησι, σὰν ἀκρότατο ὑπόδειγμα.

Ὅταν εἰσῆλθε ὁ 'Ιησοῦς στὴν Καπερναοῦμ, ὁ ἑκατόνταρχος ἐκεῖνος ἐμφανίσθηκε μπροστά του καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε ὁ δούλος μου εἶναι κατὰκοιτος στὸ σπίτι ἀπὸ παράλυσι κι' ὑποφέρει φοβερὰ.

Δὲν πρόσθεσε τίποτε ἄλλο. Ἐκθέτει ἀπλῶς ἐκεῖνο ποὺ τοῦ συμβαίνει, ἐκεῖνο ποὺ τὸν λυπεῖ. Νὰ τὸ πρῶτο δεῖγμα τῆς μεγάλης του πίστεως, ποὺ σὲ λίγο θὰ ζετυλιγοῦταν ὀλόκληρη, θὰ φανερωνόταν μὲ ἀναντίρρητο τρόπο. Ἐξομολογεῖται στὸν 'Ιησοῦ τὸ ζήτημά του καὶ σταματᾷ, χωρὶς νὰ τὸ συνοδεύῃ μὲ τὴν παράκλησι ἐκείνη, ποὺ θὰ ἦταν τόσο φυσικὸ νὰ ἐπακολουθήσῃ. Δὲν λέγει: «Κύριε, κάνε τὸν δούλο μου καλὰ». Τὸ θεωρεῖ ὀλότελα περιττό. Γιατὶ ξέρεي, ὅτι ἐκεῖνος ποὺ τὸν ἀκούει, γι' αὐτὸ βρίσκεται ἀνάμεσα στους ἀνθρώπους, γιὰ νὰ ἐλαφρώσῃ κάθε πόνου, νὰ γιάνῃ κάθε πληγὴ, νὰ σβύσῃ κάθε θλίψι. Ξέρει, ὅτι ὁ Θεὸς θέλει σφοδρότερα ἀπὸ μᾶς τὴν ἐξαφάνισι κάθε ἀγκυθιοῦ, ποὺ εἶναι μπηγμένον στὴν καρδιά μας. Μᾶς συμπονεῖ πιὸ πολὺ ἀπ' ὅ,τι ἐμεῖς τὸν ἑαυτὸ μας.

Καὶ πραγματικὰ, ὁ 'Ιησοῦς ἀποκρίνεται εὐθὺς στὸν ἑκατόνταρχο:

— Ἐγὼ θάρθω καὶ θὰ τὸν θεραπεύσω.

Αὐτὴ ἡ ἀπάντησις θάρπρεπε νὰ γεμίσῃ χαρὰ κι' ἱκανοποίησι τὸν ἱκέτη ἐκεῖνο. Ἄλλὰ δὲν συνέβηκε αὐτό.

'Ακούσατε τί εἶπε ὁ ἑκατόνταρχος τότε:

— Κύριε, δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ μπῆς κάτω ἀπὸ τὴ στέγη μου.

Πὲς μονάχα ἓνα λόγο καὶ θὰ γίνῃ καλὰ ὁ δούλος μου.

Δὲν θεωρεῖ σωστὸ νὰ βάλῃ σὲ κόπο τὸν Κύριο καὶ νὰ τὸν φέρῃ στὸ σπίτι του. Πρὸ παντὸς δὲν τολμᾷ νὰ τὸν ὑποδεχθῆ ἐκεῖ. Γιατὶ ἔχει βαθεῖα συναισθησι, πὼς εἶναι ἓνας ἁμαρτωλός, ποὺ δὲν ἀξίζει τέτοια τιμὴ. Ἰδὲς τὴ στάσι τῆς μεγάλης πίστεως.

Δὲν εἶναι γεμάτη θράσος, δὲν εἶναι ἀπαιτητική, δὲν εἶναι ὑψηλομέτωπη. Εἶναι γονατιστή, ἔμφοβη, ταπεινή.

Ὅχι, λέγει ὁ ἑκατόνταρχος, δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ σὲ φιλοξενήσω κάτω ἀπὸ τὴν στέγη μου. Ἀλλὰ καὶ τί χρειάζεται τάχα νὰ διανύσης μὲ τὰ πόδια σου τὴν ἀπόστασι πού σὲ χωρίζει ἀπὸ τὸν παραλυτικὸ ὑπηρέτη μου; Ἐγὼ σὲ πιστεύω ὄχι μὲ προϋποθέσεις, ὄχι μὲ πλαγιοδρομίες. Σὲ πιστεύω ἀπόλυτα. Εἶσαι ὁ παντοδύναμος Θεός, πού ὅλα μπορεῖς νὰ τὰ κατορθώσης μ' ἓνα σου μονάχα λόγο. Χωρὶς νὰ κινήθῃς, χωρὶς νὰ περάσης ἀπὸ καμμιά ὕλικὴ διαδικασίᾳ. Εἶσαι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, πού μὲ σένα ἔγιναν ὅλα. Εἶσαι ὁ Λόγος πού ἔκτισε τὰ πάντα. Πῶς, λοιπόν, νὰ μὴν ἀρκέση μόνῃ ἢ φωνῇ σου, γιὰ νὰ σηκώσης ἀπὸ τὸ κρεβάτι ἓνα βασανισμένον πλάσμα σου, ὅταν αὐτὴ ἢ φωνὴ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ τίποτε τὸ πᾶν πού ὑπάρχει στὴν κτίσι;

Κι' ὁ ἑκατόνταρχος συνεχίζει, προβάλλοντας ἓνα ὄραϊο παράδειγμα ἀπὸ τὴν ἴδια του τὴ ζωὴ, ἓνα παράδειγμα πού τοῦ στηρίζει τὴν πίστι:

Νά, λέγει, κι' ἐγὼ σὰν στρατιωτικὸς, πού ἔχω κάτω ἀπὸ τίς προσταγές μου ἓνα ἀριθμὸ λεγεωναρίων, εἶμαι μιὰ μικρογραφία δική σου, ἓνας συμβολικὸς ἥσκιος σου. Λέγω στὸν ἓνα στρατιώτη, πήγαινε, καὶ πηγαίνει. Λέω στὸν ἄλλον, ἔλα ἐδῶ, κι' ἔρχεται. Ἔτσι, ξέρω πολὺ καλά, ὅτι συμβαίνει καὶ μὲ σένα, Κύριε. Ἐχεις κάτω ἀπὸ τίς προσταγές σου ὅλους τοὺς νόμους τῆς κτίσεως, ὅλες τίς δυνάμεις τοῦ κόσμου. Σὺ εἶσαι πού ἀναμέριασες τὰ νερά τῆς ἐρυθρᾶς θάλασσας καὶ τὴν ἔκαμες βατή, γιὰ νὰ περάσῃ ὁ διαλεχτός σου λαὸς καὶ νὰ βγῇ ἀπὸ τὴ δουλεία τῆς Αἰγύπτου. Σὺ εἶσαι, πού σταμάτησες τὸν ἥλιο πάνω ἀπὸ τὴ Γαβαὼν καὶ τὴ σελήνη πάνω ἀπὸ τὸ φαράγγι τοῦ Αἰλῶν, γιὰ νὰ νικήσῃ ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ τοὺς πέντε βασιλεῖς. Σὺ εἶσαι, πού ἔκανες νὰ γλυκαθοῦν τὰ νερά τῆς Ἰεριχοῦς ἀπὸ τὸν Ἐλισαίε. Σὺ εἶσαι, πού σήκωσες τὸν γυιὸ τῆς Σωμανίτιδος κι' ἔσωσες μὲς ἀπὸ τὴν ἀναμένη κάμινο τοὺς Τρεῖς Παῖδας κι' ἀπὸ τὸν λάκκο τῶν λιοτταριῶν τὸν Δανιήλ. Γιατί, λοιπόν, ν' ἀμφιβάλω, πὼς θὰ κάνῃς καλὰ ἀπὸ μακριὰ καὶ τὸν ὑπηρέτη μου, προστάζοντας τὴν ἀρρώστεια νὰ φύγῃ καὶ καλῶντας τὴν ὑγεία νὰ ἔλθῃ;

Ἐθαύμασε — ἀναφέρει τὸ Εὐαγγέλιο — ὁ Ἰησοῦς σὰν ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια. Γύρισε, λοιπόν, κι' εἶπε σὲ ὅσους τὸν ἀκολουθοῦσαν:

— Σᾶς βεβαιῶνω, πὼς οὔτε ἀνάμεσα στοὺς Ἰσραηλίτες δὲν βρῆκα τόση πίστι. Τὴ βρῆκα σ' αὐτὸν τὸν ἀλλόφυλο, πού δὲν ἀνήκει στὸν διαλεχτὸ λαό. Σᾶς προειδοποιῶ, λοιπόν, ὅτι ὅπως

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ὑπὸ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Ὁρησκευμάτων τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Ὁρησκευμάτων ἐκιοινοποιήθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 48/2-4-58 ἐγκύκλιος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, κατὰ τὴν ὁποίαν τοῦ λοιποῦ, ἐν περιπτώσει δικῶν ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας κατ' ἀποφάσεων Νομικῶν Προσώπων, ἡ δημοσία διοίκησις δὲν θὰ παρίσταται διὰ τῶν Νομικῶν Συμβούλων αὐτῆς ἢ τῶν Παρέδρων τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου, πλὴν τῶν περιπτώσεων, διὰ τὰς ὁποίας γίνεται ἐξαιρέσις εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἐγκύκλιον, τὴν ὁποίαν λόγῳ τοῦ γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος αὐτῆς δημοσιεύομεν κατωτέρω.

ΝΟΜΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ἐν Ἀθῆναις τῆ 2-4-58

Ἀριθμ. ἐγκυκλίου 48

Πρὸς τὰ Γραφεῖα Νομικῶν Συμβούλων παρ' Ὑπουργείου

Θέμα: Μὴ παράστασις διοικήσεως εἰς δίκας νομικῶν προσώπων ἐνώπιον Συμβουλίου Ἐπικρατείας.

Εἰς περιπτώσεις ἀσκήσεως ἐνώπιον τοῦ Σ.Τ.Ε. αἰτήσεων ἀκυρώσεως αἰτήσεων ἀναίρεσεως ἢ προσφυγῶν κατὰ πράξεων ἢ ἀποφάσεων νομικῶν Προσώπων, ἡ δημοσία διοίκησις δὲν θὰ παρίσταται διὰ τῶν Νομ. Συμβούλων ἢ Παρέδρων τοῦ Νομ. Συμβουλίου τοῦ λοιποῦ, τῆς ὑπερκασισεως τοῦ κύρους τῶν προσβαλλομένων πράξεων ἐπιπιπτούσης, ὡς εἶνα: συνεπέ-

---

αὐτὸς ὁ ἑκατόνταρχος, ἔτσι κι' ἄλλοι πολλοὶ θὰ ἔλθουν ἀπ' ἀνατολή καὶ δύσι καὶ θὰ λάβουν μέρος στὸ αἰώνιο συμπόσιο τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν μαζί μὲ τὸν Ἀβραάμ, τὸν Ἰσαάκ καὶ τὸν Ἰακώβ. Γιατὶ τὸ Εὐαγγέλιό μου, ποὺ ἐσεῖς οἱ ἀπόγονοι τῶν Πατριαρχῶν δὲν τὸ δεχθήκατε, θὰ ριζοβολήσῃ στὶς καρδιές, ποὺ κάθονταν στὴ σκιά τοῦ θανάτου. Κι' ἐσεῖς, ὁ περιούσιος λαός, ποὺ πρῶτοι-πρῶτοι ἔπρεπε νὰ τὸ πιστέψετε, θὰ μείνετε ἔτσι ἔξω ἀπὸ τὴ βασιλεία μου.

Ὑστερα, γυρίζοντας πάλι στὸν ἑκατόνταρχο, τοῦ εἶπε:

— Πήγαινε κι' ἄς σοῦ γίνῃ σύμφωνα μὲ τὴν πίστι σου.

Κι' ὁ εὐαγγελιστῆς προσθέτει:

«Καὶ ἔγινε καλὰ ὁ ὑπὸ τῆς ἐκείνη τὴν ἴδια ὥρα».

Τί θὰ μπορούσαμε, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, νὰ προσθέσουμε ἐμεῖς σὲ ὅσα εἶπε κι' ἔκαμε ὁ Ἰησοῦς μπροστὰ σὲ τέτοια πίστι; Τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ σπεύσουμε νὰ τὴ μιμηθοῦμε, νὰ γίνουμε μαθηταὶ τῆς. Γιατὶ αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν πίστι ζητᾷ ὁ Κύριος ἀπὸ ὅσους εἶναι ἀληθινὰ δικοὶ του. Κι' αὐτὴν πάντα βραβεύει καὶ τιμᾷ κι' ἱκανοποιεῖ.

ΒΑΣ. ΜΟΥΣΤΑΚΗΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΟΥ Τ.Α.Κ.Ε.

Κατά την συνεδρίαση του Διοικητικού Συμβουλίου του Τ.Α.Κ.Ε. της 24ης 'Απριλίου 1958, άπενεμήθησαν συντάξεις εις τους εξής:

1) Αίδεσ. 'Ελευθέριον Μπανάκη, 'Ι. Μητροπόλεως Χαλκίδας. 2) Αίδεσ. 'Ιωάννην Παντελίδην, 'Ι. Μητροπόλεως 'Αλεξανδρουπόλεως. 3) Αίδεσ. 'Αναστάσιον Γ. 'Ελευθεριάδην, 'Ι. Μητροπόλεως Δράμας. 4) Αίδεσ. 'Ανδρέαν Κουτρουμάκη, 'Ι. Μητροπόλεως Καλαβρύτων. 5) Αίδεσ. Ζαχαρίαν Κ. Παπαδόπουλον, 'Ι. Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης. 6) Αίδεσ. Εύαγγελιον 'Ιωάν. Νίκου, 'Ι.Μ. Τρίκκης και Σταγών. 7) Αίδεσ. Ευστάθιον 'Ιωαν. Ευσταθίου, 'Ι. Μητροπόλεως Πολυανής και Κιλκισίου. 8) Αίδεσ. Δημήτριον Κ. 'Ανδρέοπουλον, 'Ι. Μητροπόλεως Τρίκκης και Σταγών. 9) Αίδεσ. Χαράλαμπον Νικολαΐδην, 'Ι. Μητροπόλεως Σερρών. 10) Αίδεσ. 'Αθανάσιον Νικ. Παπαδόπουλον, 'Ι. 'Αρχιεπισκοπής 'Αθηνών. 11) Αίδεσ. Βασίλειον Δ. Καρνιασιάδην, 'Ι. Μητροπόλεως Δράμας.

Πλείονα στοιχειά σχετικώς πρὸς τὸ ποσὸν καὶ τὴν ἔναρξιν τῆς συντάξεως, τοῦ χορηγηθέντος ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος κ.λ.π. θὰ γράψωμεν εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον.

— Ὑπενθυμίζομεν εἰς τοὺς αἰδεσιμωτάτους ἡσφαλισμένους τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ λάβωσι παρὰ τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. δάνειον, ὅτι αἱ αἰτήσεις δέον νὰ ἀπευθίνωνται πρὸς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. μέσω τῶν κατὰ τόπους Μητροπολιτικῶν Γραφείων, καὶ οὐχὶ ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Κεντρικὸν Τ.Α.Κ.Ε. ('Αθήνας). Ὅσοι ὑπέβαλον αἰτήσεις πρὸ τῆς σχετικῆς ἀνακοινώσεως τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. διὰ τὴν χορηγήσιν δανείου, καλὸν εἶναι νὰ ὑποβάλουν ἐκ νέου αἰτησὶν ἐπισυναπτοντες ἐπ' αὐτῆς καὶ τὰ δικαιολογητικά, διὰ τὸν ὅποιον ἀποδεικνύεται ἡ ἔκτακτος ἀνάγκη λήψεως δανείου. Πλείονας ὁδηγίας σχετικῶς δύνανται νὰ εὑροῦν οἱ ἐνδιαφερόμενοι εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 8 τεύχος τοῦ τρ. ἔτους τοῦ α' Ἐφημερίου» (Σελ. 286).

στερον, εἰς τὴν δικαστικὴν ἐκπροσώπησιν τῶν νομικῶν προσώπων. Ἄλλωστε, τὸ ζήτημα τῆς ἀνευ ἀσκήσεως παρεμβάσεως ὑπὸ τούτων παραστάσεώς των ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας μέλλει νὰ ῥυθμισθῇ νομοθετικῶς, ὡς ἐλπίζομεν, εἰς τὸ προσεχὲς μέλλον κατόπιν τῆς ἐκδηλωρεΐσεως ἤδη ὑπηρεσυχῆς καὶ κυβερνητικῆς πρωτοβουλίας.

Διὰ τὰς ἤδη εἰς χεῖρας τῶν δικαστικῶν ἐκπροσώπων τῆς διοικήσεως ὑποθέσεις τῆς ἄνω κατηγορίας δέον νὰ γίνῃ ἄμεσος ἐνέργεια πρὸς τὰς διοικήσεις τῶν ἐνδιαφερομένων νομικῶν προσώπων περὶ τῆς μὴ ἐμφανίσεως εἰς τὴν δίκην τῆς δημοσίας διοικήσεως, ἵνα ἐγκαίρως παρέμβωσιν εἰς τὰς δίκας ἐὰν μέχρι τούδε δὲν ἔπραξαν τοῦτο.

'Εξαιρέσεις ἐν τούτῳ θὰ ἰσχύσῃ μόνον 1) εἰς ἀς περιπτώσεις τὸ πρὸς ἐπίπλυσιν θέμα συνάπτεται πρὸς ὑψηλὰ συμφέροντα τῶν νομικῶν προσώπων, 2) ὅταν αὐτὰ ταῦτα τὰ ἐνδιαφερόμενα νομικά πρόσωπα αἰτήσων τὴν παράστασιν τῆς δημοσίας διοικήσεως ἐπὶ τῇ προβολῇ πρὸς τοῦτο συγκακριμένον λόγων καὶ 3) ὅταν ἡ ἀρμοδία δημοσία ὑπηρεσία κρίνῃ ἐπιβεβλημένην τὴν παράστασιν τοῦ Νομικοῦ τῆς Συμβουλίου ἢ Παρέδρου.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ν. Σ. Κ.
Κ. Βασιλακόπουλος.

Α Λ Λ Η Λ Ο Ξ Γ Ρ Α Φ Ι Α

Αἰδεσ. Παντελεήμονα Παπαϊωάννου, Καστορίας. Εἰς τὴν ἐπιστολήν σας θὰ ἀπαντήσωμεν εἰς προσεχῆς φύλλον τοῦ περιοδικοῦ. Πάντως ἐὰν κρίνωμεν ἐξ ἄλλων ἀναλόγων περιπτώσεων ἢ ἐπιανεγγραφῆ σας εἶναι δυσχερῆς.— Αἰδεσ. Χαράλαμπον Παπαδαμianoῦ, Καστορίας. Εἰς τὴν ἐπιστολήν σας θὰ ἀπαντήσωμεν εἰς προσεχῆς φύλλον τοῦ «Ἐφημερίου», δεδομένου ὅτι ἀπαιτεῖται προηγουμένη ἔρευνα τοῦ λογαριασμοῦ σας ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας ὑπηρεσίας τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.— Αἰδεσ. Ἀντωνίον Π. Βρ. . Ἐφ' ὅσον ἔχετε συμπληρώσει τὸ 75ον ἔτος τῆς ἡλικίας σας δύνασθε νὰ ἀποχωρήσητε τῆς ὑπηρεσίας καὶ νὰ λάβετε σύνταξιν, ἀνερχομένην εἰς 826 δραχμὰς μηνιαίως. Ὡς ἐφ' ἅπαξ βοήθημα θὰ λάβετε περὶ τὰς 11.800 δραχμὰς. Τὸ ζητούμενον βιβλίον ἀπεστάλη ταχυδρομικῶς. Σᾶς ἐνεγράψαμεν εἰς τὸ περιοδικὸν «Χαρούμενο Σπίτι».— Αἰδεσ. Νικόλαον Παπαϊωάννου. Εἰς τὰς ἀγάμους θυγατέρας μεταβιβάζεται ἡ σύνταξις ἀδιακρίτως ἡλικίας. Ἡ σύνταξις ἀπονέμεται ἀπὸ κοινοῦ εἰς τὴν σύζυγον τοῦ ἀποθανόντος πρεσβύτερον καὶ εἰς τὰς ἀγάμους θυγατέρας. Δὲν μεταβιβάζεται εἰς τοὺς ἐνήλικας υἱούς, ἀνεξαρχήτως ἐὰν οὗτοι εἶναι γνήσιοι ἢ νόθετηθέντες. Τὸ περὶ οὗ γράφετε νομοσχέδιον δὲν εἶχε κατατεθῆ εἰς τὴν Βουλὴν, ἀλλ' ἀπλῶς εἶχε ζητηθῆ ἢ ἔγκρισις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου διὰ τὴν κατάθεσίν του. Ἐὰν σημειωθῆ πρόοδος εἰς τὸ ζήτημα οὗτο θὰ γράψωμεν εἰς τὸν «Ἐφημερίον».— Κοιν Κωνσταντῖνον Πανταξίδην, Βόλον. Τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ εἶναι τὰ ἐξῆς: 1) Αἰτησιὶν πρὸς τὸν οἰκεῖον Μητροπολίτην καὶ 2) πιστοποιητικὸν οἰκογενειακῆς καταστάσεως.— Αἰδεσ. Ἰγνάτιον Φερρῆσον, Σαρίκον. Δυστυχῶς δὲν δύνασθε πρὸς τὸ παρὸν νὰ λάβετε σύνταξιν διότι οὔτε πολυετῆ ὑπηρεσίαν ἔχετε, οὔτε τὸ ὄριον ἕγείας σᾶς ἔχει καταλάβει. Διὰ τὴν παραίτησίν σας λόγῳ ἀσθενείας δὲν δυνάμεθα νὰ σᾶς γράψωμεν, διότι πρέπει προηγουμένως νὰ ἐξετασθῆτε ὑπὸ δύο ἰατρῶν, διοριζομένων ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου σας, οἱ ὅποιοι νὰ ἀποφανθοῦν εἰς σχετικὴν βεβαίωσίν των, ὅτι εἶσθε ἀνίκανος διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τῶν ἐφημεριακῶν σας καθηκόντων. Διὰ τὴν λήψιν δανείου πρέπει νὰ ὑποβάλετε αἰτησίαν σας εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε., μέσῳ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκετε.— Αἰδεσ. Χ. Β. Τ., Ἀθήνας. Διὰ τὴν μεταβίβασιν τῆς συντάξεως ἀπαιτοῦνται τὰ κάτωθι δικαιολογητικὰ: 1) Αἰτήσεις δεόντως κληρικουσημασμένη καὶ χαρτοσημασμένη. 2) Αἰξιαρχικὴ πρᾶξις θανάτου τοῦ συνταξιούχου. 3) Λεπτομερῆς πιστοποιητικὸν οἰκογενειακῆς καταστάσεως τοῦ ἀποβιώσαντος συνταξιούχου, ἐκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ Δημάρχου ἢ Προέδρου τῆν Κοινότητος, εἰς τὸ ὅποιον νὰ ἐμφαίνεται ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ ἀποβιώσαντος συνταξιούχου εὐρίσκειται ἐν ζωῇ καὶ διατελεῖ ἐν χρεΐᾳ λόγῳ τοῦ θανάτου τοῦ ἠσφαλισμένου συζύγου της, τὸ ἔτος γεννήσεως τῶν ἀρρένων τέκνων της γαί τὴν ἀγαμίαν ἢ μὴ τῶν θηλέων, προκειμένου δὲ περὶ

τέκνων ὀρφανῶν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων, ἢ πιστοποίησις καὶ χρονολογία θανάτου τῶν γονέων, ἢ ἡλικία τῶν ἀρρένων καὶ ἢ ἀγαμία ἢ μὴ τῶν θηλέων τέκνων. 4) Τὸ συνταξιοδοτικὸν βιβλιάριον τοῦ ἀποβιώσαντος. 5) Φύλλον διακοπῆς συντάξεως.— Ἐφημερίον Μαγνησίας. Δυστυχῶς περὶ τῆς χειροτονίας σας οὐδεὶς μᾶς εἰδοποίησεν σχετικῶς. Ἐνεγράφητε εἰς ἀμφοτέρω τὰ περιοδικά. Ἡ μετὰθεσις τῶν ἐφημερίων γίνεται μόνον δι' ὀρισμένους λόγους ἀναγραφομένους εἰς τὸν νόμον. Πάντως τὸ ζήτημα ἀπόκειται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εὐάγγ. Θεοδώρου, Ἡ συμβολὴ τῶν ἐφημερίων εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ Χιλιασμοῦ καὶ τῶν ἄλλων ξένων προπαγανδῶν. — Χρυσοστόμου, Ὁ πέμπτος περὶ ἱερωσύνης λόγος (Μετάφρ. Θεοδόση Σπεράντισα). — Βασ. Ἡλιάδου, Ἡ μεγαλοπρεπὴς πατριαρχικὴ λειτουργία εἰς τὸν βυζαντινὸν ἱστορικὸν ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. — Ἀρχιμ. Φιλαρέτου Βιτάλη, Ἄξιος στὴ μεγάλη του κλῆσι. — Πρεσβυτέρου Γρηγορίου Μαυρομάτη, Ἐν θαῦμα τῆς Παναγίας. — Φώτου Γιοφύλλου, Ἡ ἅγια μάρτυς Θεοδοσία καὶ τὰ ρόδα τοῦ Μαῦου. — Κωστή Μπαστιά, Ὁ ἀναστημένος Χριστὸς καὶ οἱ ἀνανάστητοι ἄνθρωποι (Δραματικὸν σχεδιάσμα). — Βασ. Μουστάκη, Κηρύγματα εἰς τὰ Εὐαγγελικὰ ἀναγνώσματα τῶν Κυριακῶν τοῦ ἔτους 1958. — Εἰδήσεις τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. — Ἀλληλογραφία.

Ὁ «Ἐφημέριος» εἶναι πρόθυμος νὰ δίδῃ ἀπαντήσεις εἰς ἐρωτήσεις ἐπὶ ἀποριῶν, ἀναφερομένων εἰς ζητήματα, τὰ ὅποια ἔχουν σχέσιν πρὸς τὸ ἔργον τοῦ Ἐφημερίου (ποιμαντικόν, λειτουργικόν κ.λ.). Ἐπομένως οἱ εὐλαβεστάτοι Ἐφημέριοι δύνανται νὰ ἀπευθύνουν πρὸς τὸν «Ἐφημέριον» ἐρωτήματα ἐπὶ τοιούτων ἀποριῶν. Αἱ ἀπαντήσεις εἰς αὐτοὺς θὰ δίδωνται εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλογραφίας, εἴτε εἰς ἄλλην εἰδικὴν σελίδα.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες ταχ. ἐπιταγὰς πρὸς τὰ περιοδικὰ «Ἐκκλησία», «Θεολογία» καὶ «Ἐφημέριος», ὅπως σημειώσιν ἐπ' αὐτῶν τὴν αἰτίαν τῆς ἀποστολῆς.

Δι' ὅτι ἀφορᾷ εἰς τὸν «Ἐφημέριον» ἀπευθυντέον :
Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικοῦ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ»
Ὁδὸς Φιλοθέης 19— Ἀθῆναι. Τηλ. 27-689.

*Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Τ. Ρούσης, Κουκουλάρη 9, Ν. Χαλκηδόν.